

Ivan de Vadder 16

Simon Leclery

TEN
2^{DE}

HET TABOE VOORBIJ

Pro hoger inschrij- vingsgeld

JO LIBEER (TOPMAN VOKA)

“1.000 euro verdedigbaar”

TOON MARTENS (K.H.LEUVEN)

“Minstens 200 euro meer”

IDES NICAISE (HIVA)

“Hoogste rendement voor de student”

DOSSIER INSCHRIJVINGSGELD

2 EN 3

Studentenraad bereikt doorbraak over integratie

Het Deltamodel. Zo heet het wit konijn dat de Leuvense studentenraad LOKO afgelopen vrijdag op de Algemene Vergadering (AV) uit de hoed toverde voor de studentenvertegenwoordiging na de integratie. Wanneer de academische hogeschoolopleidingen in de KU Leuven integreren, zal de Studentenraad KU Leuven haar studenten zowel vertegenwoordigen per faculteit als per campus. Een klassiek compromis.

PIETER HAECK

In 2013 integreren de academische hogeschoolopleidingen in de universiteit. Opleidingen zoals toegepaste taalkunde, industrieel ingenieur en nog een aantal andere zullen blijvend gedoceerd worden op lokale campussen, maar formeel deel uitmaken van de structuren van de KU Leuven. In navolging van de universiteit heeft nu ook LOKO een model klaar om haar structuren totaal te hertekenen.

Medica vreest dat ze te weinig stemmen heeft om alle kringen binnen de faculteit te vertegenwoordigen

Dat LOKO volgend jaar opgedeeld wordt in verschillende campusraden, op de lokale campussen bevoegd voor activiteiten en sociale dossiers, en één overkoepelende Studentenraad KU Leuven, voor onderwijsmaterie, was al langer geweten. Tot nu toe was er echter zware onenigheid over hoe de studenten vertegenwoordigd zouden worden binnen de Studentenraad, per faculteit of per campus.

CAMPUS

Na een aantal weken van intensieve pendeldiplomatiegang op de AV afgelopen vrijdag de kogel finaal door de kerk. Binnen de Studentenraad KU Leuven zullen zowel de lokale campussen als de faculteiten op basis van hun studentenaantallen een aantal stemmen verkrijgen. Op basis van een aantal vooraf bepaalde formules zal echter berekend worden of de stemmen die verdeeld zijn over de verschillende lokale campussen toch niet worden doorgeschoven naar de Leuvense faculteiten waarin de lokale opleidingen integreren.

Om te vermijden dat op die manier de lokale campussen te sterk in de minderheid komen te staan tegenover hun Leuvense moederfaculteiten, wordt er tegelijk aan een alarmbelprocedure gewerkt. Die moet de campussen in staat stellen om een bepaald voorstel eerst te vertragen en, als er voldoende steun is, zelfs te vetoën.

BREED

Het voorstel bleek breed gedragen, maar stuitte wel op fel verzet bij de geneeskundekring Medica. Zij uitte hun vrees dat, aangezien ze zich in de AV van de nieuwe Studentenraad per faculteit zullen moeten organiseren, ze in totaal te weinig stemmen zouden hebben om alle verschillende kringen binnen de faculteit een stem te kunnen geven. Frederik Deman, onderwijsverantwoordelijke bij Medica: “We wachten de definitieve stemverdeling af. Het kan zijn dat het nog goed uitdraait, maar we vinden het gewoon heel belangrijk dat de verschillende kringen vertegenwoordigd zijn in de studentenraad.” Verder noemt Deman het hypocriet dat hoewel de stemverdeling bij de rectorverkiezingen via de kringen is gebeurd, dat bij de Studentenraad KU Leuven niet is gebeurd.

Masterproef

Een student maakt zijn masterproef niet alleen. Hij wordt begeleid door een professor. Maar er zijn heel veel studenten en niet zo veel profen. Eén prof begeleidt veel studenten. Als dat er té veel zijn, rijzen er problemen.

PAGINA 4

Mannen van 't stad

Op donderdagavond vervuilen de studenten alles wat ze tegenkomen. Straatstenen, asfalt, muren, vuilnisbakken. Wanneer de laatsten van de Seven Oaks naar huis wandelen, staan de stadsarbeiders klaar om alles weer schoon te maken. Het vervuilaspect kent u waarschijnlijk goed genoeg. Om het opruimaspect te leren kennen, gingen we op pad met de opruimers.

PAGINA 6

Chris Dusauchoit

Chris Dusauchoit is een dierenvriend. Hij presenteert dan ook het programma *Dieren in Nesten* op Eén. Voor dat programma trok hij onlangs naar Zuid-Afrika. Het resultaat kon u zien op tv. Hij schreef er ook een boek over en hij vertelt er over in een speciale tournee én in een interview met dit blad. (JC)

PAGINA 10

(advertentie)

GROEPT

INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

veto
trakteert

Twee stripreeksen van
De Morgen Stripcollectie
www.facebook.com/
vetoleuven

Splinter

Journalist: wat ik later niet (meer) worden wil

Als aspirant-journalist schrijf ik al vier jaar op regelmatige basis een artikel voor deze studentenkrant. Sommige artikels waren beter dan andere, een zeldzame keer maakte ik een deontologische fout. Die leerden mij wat voor verregaande impact verslaggeving kan hebben op de betrokkenen. Kennis die ik dacht mee te nemen om de echte journalistieke wereld in te stappen. Nergens voor nodig, zo bewijst het recente busongeluk in Zwitserland en vooral de manier waarop die in de media aan bod is gekomen.

Laat mij eerst verduidelijken wat dit opiniestuk niet is. Dit is geen klaagzang op hoe er elk weekend dodelijke slachtoffers vallen in het verkeer waaraan de media geen aandacht besteden. Ik woon zelf op een steenworp van de Sint-Lambertusschool in Heverlee en ben onder de indruk van de droeve gebeurtenissen. Dat er aandacht wordt besteed aan iets wat mensen raakt, is vanzelfsprekend. Waar dit opiniestuk wél over zal gaan, is de misselijkmakende sensatiezucht waarmee bepaalde media – noteer dat ik het niet nodig vind namen te noemen – met het drama omgaan.

Sta ik alleen, wanneer ik meen dat de foto's die net voor het ongeluk getrokken werden, geen plaats hebben op de voorpagina van een krant, net zomin als pasfoto's van de betrokken kinderen? Overdrijf ik, als ik razernij voel opwelen wanneer journalisten onder valse voorwendselen getuigenissen en bijkomende informatie proberen te ontlokken aan dorpsgenoten en medeleerlingen?

Zijn journalisten per definitie van dubieuze moraal? Ik zou aannemen van niet. Anderzijds stel ik mij serieuze vragen bij de ethiek van journalisten die bovengenoemde nieuwsgaringstechnieken aan zichzelf kunnen verantwoorden. Ik wil gerust erkennen dat er een markt is voor dergelijk nieuws. Allicht zal het de verkoopcijfers ten goede komen. Misschien komt de job van de desbetreffende journalist wel in het gedrang als die zich niet wenst te conformeren aan dergelijke praktijken?

Maar om het met de woorden van Cicero te zeggen: *cui bono*? Wie heeft er in hemelsnaam baat bij emotionele details als foto's en namen? Dichte familie en vrienden? Die schreeuwen vaak net om wat afzondering en sereniteit. De directe regio dan? Werd er daarom verleden woensdag een extra editie van een welbepaalde krant uitgedeeld in heel België? Nee, dit soort nieuws catert voor een - weliswaar aanzienlijke - groep buitenstaanders, ten koste van zij die echt lijden onder de gebeurtenissen. En misschien wordt het wel eens tijd daar vraagtekens bij te plaatsen.

Ik zou later graag in de media werken. Ik zoek graag naar nieuws. Verslaggeving fascineert mij. De kans dat ik alsnog in de media terechtkom, is bestaande. Maar dan wel op een manier waarbij ik recht in mijn schoenen kan staan en trots kan en mag zijn op wat ik doe.

ELS DEHAEN

Een Splinter is een opiniestuk dat de schrijver ten persoonlijke titel schrijft.

HET TABOE VOORBIJ: PRO HOGERE INSCHRIJVINGSGELDEN

Dat de studenten geen fan zijn van een verhoging van de inschrijvingsgelden, is ondertussen algemeen geweten. Ook Vlaams minister van Onderwijs Pascal Smet (sp.a) stelde klaar en duidelijk dat van een verhoging in deze legislatuur geen sprake kan zijn. Toch zijn er ook een heel aantal personen voor wie een verhoging geen taboe is. Wij lieten hen aan het woord.

JENS CARDINAELS, WOUTER GOUDESEUNE, PIETER HAECK EN CHARLOTTE VEKEMANS

Ides Nicaise, KU Leuven

“De maatschappij investeert veel, maar vooral de individuele student haalt er het meeste uit”

Ides Nicaise, professor onderwijs- en opleidingskunde aan het Hoger Instituut voor de Arbeid (HIVA), heeft zich in zijn carrière meermaals gebogen over onderwijs-economische problemen en de vraag of de inschrijvingsgelden aan hogeronderwijsinstellingen opgetrokken moeten worden.

Volgens professor Nicaise zijn er twee elementen waaruit men kan afleiden dat universiteiten te weinig middelen hebben voor het verlenen van kwaliteitsvol onder-

wijs. “Veel professoren moeten een hoog aantal masterproefstudenten begeleiden. Op die manier kunnen studenten niet meer degelijk begeleid worden in iets wat toch het klapstuk van hun studies zou moeten zijn.”

Ook de *weblectures* die aan het begin van het academiejaar voor veel ophef zorgden bij Sociale Wetenschappen, tonen aan dat de universiteit in ademnood zit, aldus Nicaise. “Op het moment dat je niet genoeg aula's meer hebt om plaats te kunnen bieden

aan al je studenten, moet je je afvragen of je nog kwaliteitsvol onderwijs kunt aanbieden.”

Er zijn dus extra middelen nodig, maar volgens Nicaise mogen we niet verwachten dat die van de overheid komen. “We komen uit een economische recessie,” stelt Nicaise. “Op dit moment, in dit klimaat van besparingen kan ik me moeilijk inbeelden dat de overheid extra middelen ter beschikking zal stellen, terwijl die wel heel hard nodig zijn.”

“Bovendien blijkt uit meerdere studies dat het rendement van een studie hoger onderwijs hoger is voor de individuele student dan voor de rest van de maatschappij. De maatschappij investeert dus heel veel, maar het is vooral de individuele student die profiteert van een diploma. Dat is op zich niet logisch. De individuele student zou meer moeten bijdragen, omdat hij er *in the end* ook het meeste uithaalt.”

“Een laatste aspect dat pleit voor een verhoging van de inschrijvingsgelden is het feit dat in al de ons omringende buurlanden het inschrijvingsgeld een pak hoger ligt dan hier. Daardoor dreig je een pervers effect te krijgen waarbij studenten uit die landen afzakken naar hier omdat ze hier goedkoop onderwijs kunnen genieten.”

Lode De Geyter, Howest

De meningen van Martens en Nicaise staan echter in schril contrast met de uitspraken van Lode De Geyter, Algemeen Directeur van de hogeschool Howest: “Het is inderdaad waar dat ons budget niet meer in verhouding staat tot het aantal studenten dat we moeten begeleiden. Er is een Vlaamse enveloppe voor de hogescholen en die volgt de groei van het aantal studenten niet. Naar mijn mening, en dit strookt met de algemene tendens binnen de VLHORA (Vlaamse Hogescholenraad), moeten we bij de overheid aankloppen voor extra steun. Dat is in de verschillende vergaderingen van de VLHORA ook bepleit door de voorzitter van het VVS (*Vlaamse Vereniging van Studenten*), Michiel Horsten.”

“De overheid om steun vragen lijkt mij een betere oplossing dan het inschrijvingsgeld te verhogen. Het is wel zo dat wij goedkoper onderwijs verschaffen dan in onze buurlanden. Toch lijkt het mij dat ons inschrijvingsgeld nu op een goed peil liggen. Ik zou niet willen dat we naar een liberaal systeem zouden evolueren zoals in

de VS, waar studenten enorme schulden overhouden aan hun diploma. Hogere studies aanvatten moet laagdrempelig blijven en niet voorbehouden worden aan de meer gegoede delen van de bevolking.”

Toon Martens, KHL

“Ik zou pleiten voor een verhoging van 200 euro”

De argumentatie van onderwijseconoom Nicaise wordt wel grotendeels gevolgd door Toon Martens, algemeen directeur van de KHLuven. “Het is zo dat het aantal studenten in onze hogeschool tegenwoor-

dig aangroeit met ongeveer 30 procent per jaar. Dat, gecombineerd met de besparingen die wij moeten doorvoeren, zorgt ervoor dat het erg moeilijk wordt om het peil van het onderwijs op dezelfde hoogte te houden.”

“Het personeelsbestand blijft ook constant, waardoor de docenten meer studenten moeten begeleiden. Net in hogescholen wordt een goede begeleiding verwacht, maar met het ontoereikende budget wordt dat steeds moeilijker. Er is een mogelijkheid om het budget te verhogen, maar die verhoging bedraagt maximaal twee procent. Zo groeit de disproportie met het groeiend aantal studenten.”

“Daarom lijkt een verhoging van het inschrijvingsgeld een simpele oplossing. Die zal namelijk zorgen voor een evenredige groei van het budget in verhouding tot het aantal studenten. Natuurlijk moet het betaalbaar blijven en daarom zou er ook geen verhoging komen voor de beursstudenten. Dat kost ons veel geld maar is goed te verantwoorden. De student haalt ook veel uit die opleiding, een opleiding garandeert meer mogelijkheden op de arbeidsmarkt.” “Daarom lijkt het niet meer dan normaal dat een student investeert in zijn eigen toekomst, de overheid haalt nu beduidend minder rendement uit die investering dan de individuele student. Daarom zou ik toch pleiten voor een verhoging van de studiegelden met minimaal 200 euro.”

Jo Libeer, Voka

“Misschien is zelfs 1.000 euro verdedigbaar”

Een andere persoon die de laatste weken vaak in het nieuws kwam wegens zijn controversiële uitspraken omtrent de inschrijvingsgelden, is Jo Libeer, topman van Voka, het Vlaamse netwerk voor ondernemingen.

Veto: *Waarom is Voka voor een verhoging van het inschrijvingsgeld?*

Jo Libeer: «Er zijn een aantal redenen. Ten eerste kun je vaststellen dat de studentenpopulatie jaarlijks met zo'n 5 procent groeit. Dat is goed: laat mensen zo veel mogelijk naar de universiteit gaan. Maar daar staat tegenover dat de omkering ook moet groeien. Dat vinden de studenten trouwens ook (*hij doelt daarmee op de klachten over het proffentekort en het gebrek aan geschikte aula's, red.*). De Vlaamse overheid spendeert nu al bijna 40 procent van haar middelen aan onderwijs. Dat is een maximum, gezien de andere grote uitdagingen waarvoor ze staat. Er zullen dus andere manieren ge-

vonden moeten worden om het onderwijs te financieren.»

“Maatschappelijke kosten onderwijs dringen onvoldoende door”

«Ten tweede is het hoger onderwijs in Europa duurder dan bij ons. In Europa bedraagt het inschrijvingsgeld jaarlijks gemiddeld 1.650 euro. In Wallonië bedraagt het 800 euro, in Vlaanderen slechts 570. Een verhoging zou bijgevolg logisch en niet unfair zijn.»

Veto: *Welk bedrag heeft u dan in uw hoofd?*
Libeer: «Wij vinden het een goed idee om het inschrijvingsgeld voor gewone studen-

ten gelijk te stellen met dat van Wallonië. Voor de beursstudenten en de bijna-beursstudenten moet er niets veranderen.»

Veto: *Een verhoging betekent dat sommigen financieel uit de boot zullen vallen. Moeten er dan meer mensen als beursstudent erkend worden?*

Libeer: «Daar doe ik geen uitspraak over, maar inschrijvingsgeld mag mensen niet tegenhouden om te studeren. Hoger onderwijs mag niet elitair worden. Het is belangrijk dat er een hoge instroom is in de universiteit en dat de democratisering wordt voortgezet. Wij willen dus niet evolueren naar een Angelsaksisch model, waarin stu-

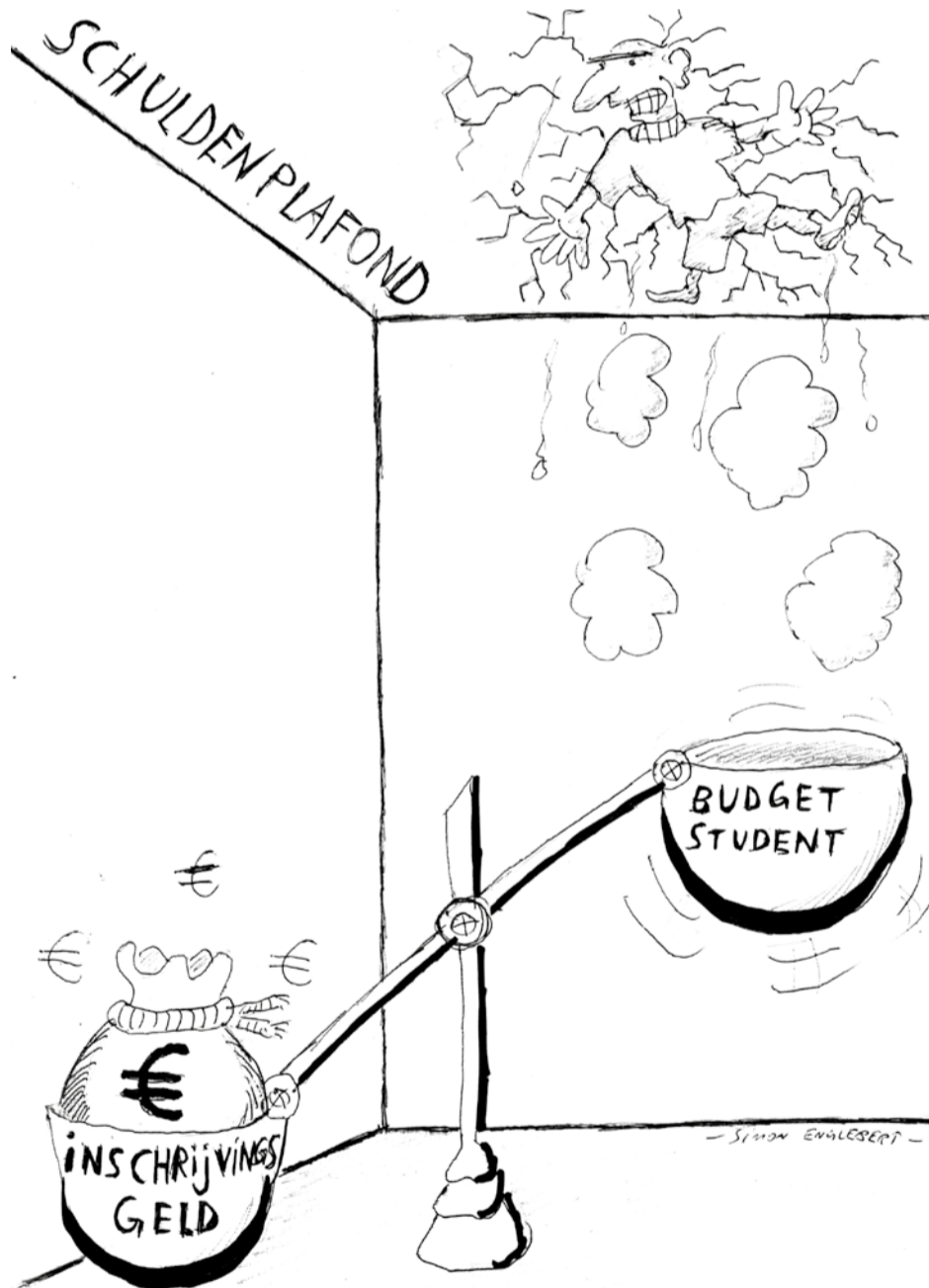
In de hoofden van de mensen ontstaat een soort erosie van wat belangrijk is. De maatschappelijke kosten van het onderwijs dringen onvoldoende door. Daarom willen we die kosten meer zichtbaar maken. Daardoor zal de werkelijke waarde van het onderwijs duidelijker worden.»

1.000 EURO

«Maar laten we een verhoging eens uit een andere hoek bekijken. Studenten klagen vaak terecht dat er te veel geld naar onderzoek gaat en te weinig naar onderwijs. Misschien moeten we het inschrijvingsgeld niet meer beschouwen als een soort ticket om aan de universiteit te studeren, maar als een investering in de universiteit.»

«Dat zou betekenen dat studenten investeerders worden, die kunnen beslissen wat er met hun geld gebeurt. Als student-investeerder kun je mee bepalen voor welke opleidingsmaterie men je investering gebruikt. In dat opzicht is misschien zelfs 1.000 euro inschrijvingsgeld verdedigbaar.»

«Hetgeen ik voorstel is een persoonlijk en vrij onuitgewerkt idee. Hoe het concreet moet worden uitgewerkt, laat ik in het midden. Ik reik het aan aan de studenten en aan de universiteiten. Zij moeten een goede *governance* proberen in elkaar te steken. Op die manier kunnen de studenten en het universiteitsbestuur samen zittingen en bekijken wat ze met het extra geld kunnen doen.»(JC)

Facts & Figures

Een verhoging van de inschrijvingsgelden. Allemaal goed en wel, maar op welk niveau ligt het inschrijvingsgeld nu? Hoe is het geëvolueerd? En als we spreken over een verhoging omwille van het “proffentekort”, wat wordt daarmee bedoeld? Een aantal facts & figures.

VERGELIJKING MET DE ANDERE EU-LANDEN

België spendeert 5,9 procent van zijn bruto binnenlands product (bbp) aan onderwijsuitgaven. Ons land zit daarmee exact 1 procent boven het EU-19-gemiddelde, wat erop wijst dat er in België verhoudingsgewijs veel in onderwijs geïnvesteerd wordt. Dat sluit aan bij de cijfers die we eerder aanhaalden uit het Itinera-rapport, waaruit blijkt dat het aandeel van de inschrijvingsgelden ten opzichte van de totale kost zeer laag is (twee procent).

De overheidsuitgaven per student in het hoger onderwijs zijn vooral hoog voor de Vlaamse Gemeenschap. Met 15.605 dollar (11.800 euro) in 2007 zitten we ver boven het EU-19-gemiddelde van 12.084. De overheid investeert dus al erg veel in ons onderwijs. Dit lijkt de redenering van onze verschillende interviewees te ondersteunen dat een tekort aan financiële middelen in het hoger onderwijs niet te wijten is aan een tekort van subsidies.

En dat proffentekort? Hoe erg is dat precies? Met een ratio van 19 studenten per docent in 2007 scoort België veel hoger dan het gemiddelde van de OESO, de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling, een club van rijke landen. Het OESO-gemiddelde bedraagt 15,8.

EVOLUTIE VAN HET INSCHRIJVINGSGELD

Een verhoging in de toekomst, maar hoe evolueerde het in het verleden? In 2004 betaalde een student 502 euro om aan onze alma mater te mogen studeren. Het daaropvolgende academiejaar veranderde de KU Leuven het principe: vanaf 2005-2006 moest je per studiepoint betalen. Een gewoon programma (54-66 studiepunten) kostte toen 505 euro. Ondertussen is het inschrijvingsgeld redelijk sterk gestegen: een gewoon programma kostte 564,3 euro voor het academiejaar 2010-2011. Dat komt ongeveer neer op 61,5 euro als vast bedrag plus 8,4 euro per studiepoint. Op zes jaar tijd is het inschrijvingsbedrag voor een gewoon programma dus gestegen van 502 euro tot 564,3 euro: een stijging van 12,41 procent. Dat cijfer moet echter genuanceerd worden: bij een inflatie van 2 procent per jaar stijgen de prijzen 12,62 procent over zes jaar. (WG)

Contra?

Veel actoren hebben zich duidelijk tegen een verhoging van de inschrijvingsgelden uitgesproken. In november nog gaf minister van Onderwijs Pascal Smet (sp.a) duidelijk te kennen in *Veto* dat een verhoging van de inschrijvingsgelden binnen deze legislatuur geen optie meer is. Het Vlaams Parlement steunt quasi kamerbreed die keuze.

Smet counterde het argument van een gebrek aan middelen met de oproep aan de universiteiten om “creatiever om te springen met de middelen en aan planlastvermindering te doen.”

Ook de studenten willen het debat heropenen. In november stelde ondervoorzitter Inge Geerardyn van LOKO het nog als volgt: “In principe is het wel zo dat we het

er niet over willen hebben omdat we vrezen dat mensen dan denken dat we erover aanspreekbaar zijn, terwijl ons standpunt tegen een verhoging is.”

“Ergens leggen we op die manier het debat lam, maar daar is een reden voor. Anders komt het er gewoon van en hebben we geen poot om op te staan, want ze zullen aanvoeren dat we er dan mee over nagedacht hebben.”

Ook VVS, de Vlaamse Vereniging van Studenten, gaf bij monde van haar ondervoorzitter An-Sofie Alderweireldt aan dat het debat niet geopend mag worden. “Als de inschrijvingsgelden verhogen, gaan kansarme jongeren hun weg naar het onderwijs zeker niet meer vinden.” (PH)

ACADEMISCHE COOPERATIEVE VENNOOTSCHAP CVBA ACCO

Blijde Inkomststraat 22, 3000 LEUVEN
Ondernemingsnummer 0403547615

Algemene vergadering ter zetel op 27/03/2012 om 19u30. Agenda: Jaarverslag. Goedkeuring Jaarrekening. Bestemming resultaat. Kwijting bestuurders. (Her)Benoemingen. Statutenwijziging.

WEG MET HET EXAMENCONTRACT

Wordt examencontract al dan niet misbruikt?

Het examencontract ligt onder vuur. De universiteiten willen het afschaffen, maar de studenten zien dat niet zitten.

JENS CARDINAELS

Het examencontract (zie kader hieronder) is er gekomen om werkstudenten, die niet naar de lessen kunnen komen, op een flexibele manier te laten studeren. Maar er zijn een aantal problemen met het systeem, waardoor de universiteiten het liever zouden afschaffen.

WTF?

Naast het gewone diplomacontract bieden de universiteiten ook het zogenaamde **examencontract** aan.

Daarbij mag de student enkel een examen afleggen. Lessen bijwonen is niet toegestaan. Ook Toledo is ontoegankelijk, tenzij de student 50 euro extra betaalt. Daar staat wel tegenover dat dit soort studenten een vaste prijs van 57,30 euro betaalt en een bijkomend bedrag van 3,40 euro per studiepunt. (JC)

Tegen de zin van de studenten. De Leuvense studentenraad LOKO neemt pas deze maandag een officieel standpunt in, maar het ziet er sterk naar uit dat LOKO de plannen verworpt.

MISBRUIK

Wat is er mis met het examencontract? "Ten eerste merken we dat de doelgroep - werkende studenten - niet bereikt wordt," zegt KU Leuvenvicerector Studentebeleid Tine Baelmans. "Het contract wordt wel gebruikt door studenten die gefaald hebben met een gewoon diplomacontract en het een derde of vierde keer proberen met een examencontract. Daarmee kom je tot dit jaar immers de studievoortgangsbepalingen omzeilen."

Maar LOKO pareert die kritiek. "Er zijn nu ook weer niet zo veel mensen die het systeem misbruiken," zegt LOKO-ondervoorzitster Inge Geerardyn. "Bovendien zijn er dit jaar een aantal maatregelen genomen om misbruik bijna onmogelijk te maken,"

vertelt LOKO-vertegenwoordiger in de Academische Raad Ruben Bruynooghe. "Als je cumulatieve studie-efficiëntie lager is dan 50 procent, kun je voortaan geen examencontract meer krijgen."

Baelmans bevestigt dat. "Onlangs heeft de Raad van State geoordeeld dat een student niet tot het examencontract moet worden toegelaten als die student faalde via de klassieke weg."

ONPOPULAIR

Een tweede probleem is dat er weinig mensen zijn die gebruik maken van het contract. Vorig jaar waren het er bijvoorbeeld maar een tweehonderdtal. "Dat komt doordat de formule niet bekend genoeg is," zegt Bruynooghe van LOKO.

"Dat is niet waar," zegt de vicerector. "In het examenreglement worden alle contracttypes opgelijst. Wat misschien minder bekend is bij studenten, is dat je het contract kunt gebruiken als achterpoortje. Dat gaan we uiteraard niet promoten."

SLAAGPERCENTAGE

Ten derde is het slaagpercentage bij een examencontract betrekkelijk lager dan bij een diplomacontract. Bruynooghe vindt dat logisch.

"Werkstudenten vinden hun job het belangrijkste. Studeren komt op de tweede plaats. Bovendien hebben ze geen recht op een herexamen, wat hun slaagkansen doet slinken." Baelmans wijt het lage slaagcijfer aan de studenten die het systeem gebruiken als achterpoortje.

De universiteit lijkt dus vastberaden het systeem stop te zetten. "Het past niet in onze visie," zegt vicerector Baelmans. "Uni-

te de vorm van het examencontract aanpakt, zal het systeem zijn nut bewijzen. Voorzie gedeeltelijke toegang tot Toledo en tot de begeleiding die nu al georganiseerd wordt voor reguliere studenten."

Volgens Baelmans zal de universiteit hoe dan ook rekening blijven houden met werkende studenten. "Voor mensen die echt werkstudent zijn, stellen wij voor om kleinere, aange-

"De universiteit zal hoe dan ook rekening blijven houden met werkende studenten"

versitair onderwijs is meer dan enkel examens afleggen. Er hoort op zijn minst een degelijke academische omkadering bij."

Als de universiteiten met een nieuw systeem komen, waarbij flexibiliteit gegarandeerd wordt, kan Bruynooghe zich voorstellen dat hij akkoord gaat met de afschaffing van het examencontract. Volgens LOKO-ondervoorzitster Geerardyn is er meer begeleiding nodig. "Als

paste lespakketten te voorzien. Er zou extra materiaal online aangeboden kunnen worden en voor bepaalde programma's spreiden we examens over het academiejaar. We passen de werkvormen geleidelijk aan, aangezien daar enorme investeringen voor nodig zijn. De aanpassing gebeurt prioritair bij opleidingen waar de vraag het grootst is."

Masterproefbegeleiding | Problemen slepen aan

In een masterproef moet je heel wat tijd steken. De tijdsinvestering geldt echter niet enkel voor de schrijvende student, maar ook voor de begeleidende promotor. Over toenemende werkdruk voor profen, en het kwaliteitsverlies van de masterproef.

LUCAS DE JONG

Om verscheidene redenen kan de tijdsdruk ook voor promotoren de pan uit rijzen, met allerlei gevolgen voor de student van dien. Aanleiding voor nader onderzoek werd geboden door een verhaal binnen de Faculteit Sociale Wetenschappen, waar studenten enkel om zeven uur 's ochtends een afspraak met hun promotor konden vastleggen, omdat die het te druk had.

Allereerst hebben professoren veel verplichtingen. De begeleiding van masterproeven is daar een van, maar blijkt moeilijk in hun evaluatie op te nemen. Sommige aspecten van de begeleiding delegeren aan assistenten, kan de kwaliteit van het eindwerk dan weer afbreken. Meer professoren aannemen? Ondanks het nijpende tekort, is daar voorlopig geen sprake van (zie Veto 3815 over profentekort).

PRIMORDIAAL PROBLEEM

Bart Maddens, programmadirecteur van de opleiding politieke wetenschappen: "Voor onze opleiding stellen de problemen zich vooral bij de profen die les geven in de internationale en Europese politiek. Binnen de POC (Permanente Onderwijscommissie, red.) proberen we de problemen aan te pakken door de druk te verdelen. Enerzijds stellen

we quota op voor het aantal te begeleiden studenten. Dat quotum staat op negentien studenten voor een voltijdse prof. Als dat aantal bereikt is, mag de prof een student doorverwijzen. Anderzijds proberen we een mouw te passen aan de werkdruk door de taak van verslaggeving te verdelen. Hoe minder een promotor begeleidt, des te meer is hij of zij verslaggever."

"De bovengrens van negentien studenten is niet absoluut. Een promotor mag daar boven gaan. Persoonlijk vind ik negentien studenten te veel. Hoewel de dagdagelijkse begeleiding voor een stuk kan worden uitbesteed aan assistenten of onderzoekers, blijft het een arbeidsintensieve bezigheid voor de verantwoordelijke prof. Om dat goed te kunnen doen, is negentien te veel. Ik heb de jongste jaren meestal een tiental masterproefstudenten, en dat is al een hele klus," aldus Maddens.

Ondanks facultaire maatregelen blijft de druk op professoren een groot probleem. Maddens: "Binnen de POC is het een zaak van primordiaal belang. Het is een constante zorg. Het probleem zal trouwens nog toenemen met de invoering van de tweejarige master aan de faculteit. Nu begeleiden we per academiejaar één "cohort" studenten, maar dat zullen er twee tegelijkertijd worden.

Daarbij houden we nog geen rekening met de groeiende studentenpopulatie. Met die tweejarige master zal ook het aantal studiepunten die de thesis waard is, verhogen. Die stap van 18 naar 30 studiepunten vereist een meer intense begeleiding. Een van de argumenten voor de invoering ervan was trouwens juist de verbetering van die thesiskwaliteit."

"Een oplossing? De faculteit organiseert elk jaar een bevraging van de masterproefstudenten, om de begeleiding te evalueren en te zien hoe die kan worden verbeterd. Maar het blijft een moeilijk probleem. Er zal zeker bijkomend personeel nodig zijn eens de tweejarige master een feit is, maar van de academische overheid mochten we dat niet aanvragen in het dossier voor de tweejarige master," klaagt Maddens.

Dat het probleem al langer speelt, wordt duidelijk uit drie rapporten van de Onderwijsraad uit begin 2011. Het verslag nummer 199 van 31 maart herhaalt de punten uit de twee eerdere documenten. Het erkent de tijdsdrukproblematiek, en meldt dat die binnen het bestek van de nota's niet kan worden opgelost. Daarom zou het thema na een jaar opnieuw opgenomen worden om na te gaan hoe het met de faculteiten staat, die elk verschillende richtlijnen hanteren.

Bij DUO (Dienst Universitair Onderwijs KU Leuven, red.) klinkt het dat heel wat faculteiten hun

criteria aan het herbekijken zijn. De Dienst Onderwijsbeleid meldt dat de rapportering van de faculteiten nog moet binnenkomen, maar dat het probleem dezer dagen geagendeerd staat.

Gezien de problemen aan de Faculteit Sociale Wetenschappen kan men echter de vraag stellen in hoeverre die rapportering de oplossing voor het probleem daadwerkelijk dichterbij zal brengen. Dat terwijl we inmiddels een jaar verder zijn.

KWALITEIT

Een promotor ontkomt door verscheidene problemen dus vaak niet aan tijdsdruk. Maar wat als hij ervoor kiest te veel hooi op de vork te nemen? Het eindwerk is voor de student van cruciale betekenis, terwijl de prof op zijn begeleiding niet afgerekend

wordt. Ludo Melis, vicerector Onderwijsbeleid: "Dat is niet helemaal juist. Een elektronische evaluatie zoals bij vakken is niet mogelijk, maar er is een regelmatige bevraging naar de mening van de studenten, die ook bij de alumni nog eens wordt gedaan. De problemen zijn nu eenmaal heel verschillend per student en promotor. Als de student niet op tijd een signaal geeft, kan er gewoon niks worden gedaan."

Met betrekking tot de kwaliteitszorg meldt het verslag van de Onderwijsraad wel dat de unief voorziet in een kader waarbij problemen bij de begeleiding van de masterproef tijdig gesignaleerd kunnen worden. Ze zal ook voor een aanbod aan onderwijskundige vorming van professoren en assistenten zorgen.

Olivia Spalatel

THE WAY FORWARD AFTER DURBAN

Durban moeilijker dan Kyoto

Op vrijdag 16 maart vond een seminarie plaats over hoe het nu verder moet in de zoektocht naar een nieuw akkoord tegen de klimaatverandering. Plaats van ontmoeting was het Leuvens Instituut voor Ierland in Europa. Een van de sprekers was Jos Delbeke, directeur-generaal voor Climate Action in de Europese Commissie.

THOMAS CLIQUET

Sommige zaken die ter sprake kwamen, waren oud nieuws. Zoals het feit dat volgens wetenschappers de klimaatopwarming niet boven de twee graden mag uitkomen, want anders zal het erg kostelijk worden om de problemen aan te pakken. Delbeke: "Tegen 2050 zullen we de CO₂-uitstoot met meer dan 50 procent moeten

vermindern, waarbij minstens 85 procent van de vermindering moet gebaseerd zijn op het niveau van uitstoot in 1990. De industrielanden zijn hier al volop mee bezig. Groeilanden mogen nu nog hun uitstoot vermeerderen, maar vanaf 2020 moet iedereen beginnen te verminderen. Dat zal nog een harde noot worden om te kraken."

"Wat verontrustender is, zijn de emissies per capita. In de VS ligt de

hoeveelheid uitlaatgassen per inwoner rond de 17 ton. Uiteindelijk moet dat verminderd worden tot 2 ton per inwoner. In Europa bevinden we ons in het midden, rond de 7 à 8 ton, samen met Japan. Er moet rekening gehouden worden met China, dat nu rond de 6 ton zit, maar waarvan de uitstoot blijft stijgen."

"Niet dat China zijn emissies niet mag vermeerderen, maar China is zich heel snel aan het ontwik-

ten dan wat maximum toegestaan is, zoals India, dat op dit ogenblik 1 ton CO₂-uitstoot per inwoner heeft. Maar ook India is bezig aan een opmars wat betreft emissies."

BINDEND AKKOORD

Wat is er in Durban net beslist? Delbeke: "Men heeft het Durbanplatform gecreëerd waarbinnen men zal blijven onderhandelen over een bindend akkoord. Dat moet overeen-

"17 ton uitlaatgas per persoon"

gekomen worden tegen 2015 en zal wettelijk van kracht gaan in 2020. Belangrijk is daarbij dat alle partijen deel uitmaken van zo'n wettelijke overeenkomst om de CO₂-uitstoot

gekomen worden tegen 2015 en zal wettelijk van kracht gaan in 2020. Belangrijk is daarbij dat alle partijen deel uitmaken van zo'n wettelijke overeenkomst om de CO₂-uitstoot

terug te dringen. Als niet iedereen mee wil, kunnen we niets doen aan de klimaatverandering."

Wat zal de EU zelf blijven doen in afwachting van zo'n bindend akkoord? Delbeke: "Europa staat alleen in zijn engagement om de bepalingen uit het verdrag van Kyoto te blijven opvolgen. Maar toch is dat het enige dat nu kan gedaan worden, tesamen met de onderhandelingen over een bindend akkoord voor iedereen. Want het heeft weinig zin als enkel Europa inspanningen doet en de rest niet."

"Verder is in Durban ook beslist om verder te gaan met het klimaatfonds dat al besproken was in Kopenhagen. Daarbij wilt men tegen 2020 100 miljard dollar inzamelen, meer dan al het geld dat circuleert in de ontwikkelings-samenwerking vandaag. Het zal gezien de crisis niet eenvoudig zijn dat geld bijeen te krijgen. Er woedt momenteel een debat over hoe dat geld verzameld moet worden."

TOP-DOWN

"Na Durban dringt de vraag zich op waarover we willen onderhandelen in 2015 om te zorgen dat de uitstoot wereldwijd verminderd vanaf 2020. Daar beginnen de moeilijkheden. Kyoto ging namelijk uit van een topdownsysteem, wat betekent dat een verdrag internationaal wordt onderhandeld en de doelstellingen vervolgens worden opgelegd aan alle deelnemende partijen."

"Problematisch hierbij is de positie van de VS en China. Zij verkiezen een bottom-upsysteem, waarbij iedereen vrijwillig kan bijdragen aan de inspanning die geleverd moet worden. Het akkoord dat hopelijk tot stand zal komen tegen 2020, zal een combinatie moeten zijn van top-down en bottom-up elementen. Er zal een balans tussen de Europese en Amerikaans-Chinese manier van handelen gevonden moeten worden."

"Het Kyotoprotocol was simpel: industrielanden moesten alles doen en ontwikkelingslanden niets. Dat kan niet werken in een volgend akkoord. Vandaag zien we een andere wereld dan toen Kyoto ondertekend werd. Iedereen zal iets moeten doen om de wereldwijde uitstoot te verminderen, maar natuurlijk moeten armere landen minder doen dan rijkere landen. Dat is al het geval in de Europese Unie waar de inspanningen worden verdeeld volgens de rijkdom van een lidstaat. Hoe rijker, hoe meer verplichtingen."

UNWTO | Toerisme als motor van de economie

UNWTO. De letters vormen op het eerste gezicht een ongelukkige combinatie uit een spelletje Scrabble. Wie ze echter googelt komt terecht op de website van de United Nations World Tourism Organization, de organisatie binnen de Verenigde Naties die zich wereldwijd bezighoudt met toerisme. De Jordaniër Taleb Rifai, secretaris-generaal van de UNWTO, gaf dinsdag in Leuven een gastcollege getiteld "Global Tourism anno 2012: situation analysis, trends and challenges."

WILLEM DEHAES

Taleb Rifai, in een vorig leven professor architectuur, is als secretaris-generaal van de UNWTO een autoriteit op het gebied. De rode pluchen zetels van de KU Leuvenpromotiezaal waren dan ook goed bezet met een publiek van divers pluimage, waaronder academici, studenten, onderzoekers en vertegenwoordigers van de toeristische industrie. Zij aanhoorden een heldere, beknopte en goed onderbouwde beschouwing

over het toerisme wereldwijd, in onberispelijk Engels en ook toegankelijk voor de leek in het domein.

Professor Rifai stak van wal met een korte schets van de omvang van de globale toeristische industrie en haar exponentiële groei, geïllustreerd met enkele verbazingwekkende cijfers. Of wist u al dat toerisme goed is voor vijf procent van het wereld-bbp en voor een twaalfde van alle jobs op aarde? In 1950 waren er 25 miljoen internationale reizigers, vorig jaar waren dat er

één miljard. Zoals Rifai het treffend verwoordde: "Reizen is veranderd van een privilege voor de elite tot een recht voor iedereen."

De economische crisis lijkt de reiskriebels maar weinig af te remmen. Zelfs in Griekenland groeit de toeristische sector en vormt ze bijgevolg een van de laatste lichtpuntjes in de economische puinhoop. Die voortdurende groei is goed nieuws volgens Rifai. Want hoe meer toeristen, hoe groter de geldstroom naar ontwikkelingslanden en dus hoe groter hun economische groei. Zijn boodschap was duidelijk: hoe meer toeristen, hoe groter de cake, en daar profiteert iedereen van, rijk en arm.

Met meer groei en macht komen ook meer verantwoordelijkheid en nieuwe uitdagingen. Op zijn uiteenzetting over de grootste uitdagingen, met name de economische

crisis, de werkloosheid, de klimaatsverandering en recente geopolitieke ontwikkelingen, viel weinig af te dingen, maar wereldschokkende nieuwe inzichten hebben we ook niet gehoord. Dat de wereldwijde crisis de groei van het toerisme kan vertragen lijkt ons logisch, dat vliegtuigen veel CO₂ uitstoten wisten wij ook al en dat de Arabische Lente veel toeristen naar andere oorden heeft doen uitwijken, kwam evenmin als een echte verrassing.

Rifai liet in zijn discours de keerzijde van de medaille enigszins onderbelicht. Na afloop van de lezing kwamen dan ook enkele kritische vragen over de negatieve gevolgen van het massatoerisme. Rifai verzekerde het publiek dat de UNWTO problemen als slechte arbeidsomstandigheden en beschadigingen van kostbare historische

sites ter harte neemt en verwees onder meer naar een initiatief om vanaf 2014 samen met de VN-cultuurorganisatie UNESCO een nieuw, gezamenlijk label voor werelderfgoed te creëren, wat zou moeten leiden tot een duurzamere toeristische exploitatie ervan.

Professor Rifai bracht, als hoofd van de UNWTO, een positief verhaal over toerisme. We zouden het volgens hem moeten omarmen als motor van economische vooruitgang en menselijke ontwikkeling. Men kan hem verwijten een al te rooskleurig beeld van de sector te schetsen, maar het belang ervan voor de wereld-economie staat buiten kijf. Een belang dat in de toekomst alleen nog maar zal toenemen. Of met de woorden van professor: "We are living in the age of travel."

Wouter Beke trakteert op pizza

In de laatste peilingen stijgt CD&V amper tot lichtjes. De N-VA blijft de grote slokop. Tijd voor herbronning, dus. Om te weten wat leeft bij studenten, trekt CD&V dezer dagen naar studentenkoten om te trakteren op pizza.

JENS CARDINAELS

“Oei, de mannen zijn hier precies in de meerderheid,” zegt CD&V-voorzitter Wouter Beke wanneer hij de kleine Leuvense studentenwoonkamer met daarin een tiental studenten binnenkomt. De inderdaad overwegend mannelijke groep grapt dat hij daardoor hopelijk geen problemen krijgt met de CD&V-vrouwen.

Uiteraard stapte Beke niet zomaar een studentenkot binnen. Zijn bezoek kadert in het CD&V-project *De Toekomst Luistert*. Een onderdeel daarvan is de zogenaamde pizzababbel. Het concept is als volgt: een CD&V-politicus gaat naar een studentenkot en neemt pizza's mee. Terwijl die opgegeten worden, ontspint er zich een gesprek over politiek. Vorige week was Leuven aan de beurt.

Beke krijgt de vraag waarom CD&V dit soort acties organiseert. Hij antwoordt dat dat vooral komt doordat de manier waarop jongeren met politiek omgaan de laatste decennia veranderd is. “Ze participeren tegenwoordig veel meer op basis van thema's en inhoud. Vroeger gebeurde dat veel meer op basis van gewoonte: ouders waren lid van een bepaalde partij en het was bijna vanzelfsprekend dat de kinderen dat ook zouden worden. Nu moet je jongeren echt overtuigen. Het klassieke lidmaatschap, waarbij mensen zich spontaan komen aanmelden, is voorbij. Daarom doen we acties zoals deze, waarbij we actief in debat gaan met jongeren. In het echt, maar ook via Facebook en Twitter.”

“Welke thema's zijn veelbesproken onder jongeren?” vraagt Beke aan de studenten. “Wordt er vaak gepraat over het communautaire?” Niet echt, klinkt het. “En is bijvoorbeeld de eurocrisis iets dat jongeren bezighoudt?” Uit de antwoorden blijkt dat dat voor velen een ver-van-mijn-bed-show is. Maar als Beke vraagt of studenten zich zorgen maken over de pensioenen, is de respons enthousiaster. Dat blijkt immers wel degelijk een belang-

rijk thema te zijn, merkt een enigszins verbaasde Beke. “Eigenlijk is het eigenaardig dat mensen van twintig zich die vraag af stellen. Maar tegelijk geeft het het belang aan van hetgeen waarover we vandaag akkoorden maken.”

VIER V'S

Dat akkoorden maken niet vanzelf gaat, was de afgelopen maanden en

jaren te merken. Op dat vlak heeft de N-VA een belangrijke rol gespeeld. De Vlaams-nationalistische partij heeft heel wat stemmen afgesnoept van klassieke partijen zoals CD&V. Dat is ook te merken op de pizza-avond. De N-VA is een belangrijk gespreksonderwerp.

Hoe gaat CD&V het tij keren? “Door Wouter in *De Slimste Mens* te steken,” stelt een student voor. De groep grinnikt, waarna Beke antwoordt: “Door de nadruk te leggen op de inhoud en niet op perceptie en slogans. We zullen duidelijk maken waar wij voor staan.”

En waar staat CD&V dan voor? Spelen christelijke waarden nog een rol anno 2012? Volgens Beke wel. “Wij gebruiken het model van de vier

v's. Ten eerste “verzorgen”, dat de solidariteit in de maatschappij symboliseert. Ten tweede “versterken”, dat staat voor verantwoordelijkheid. “Verbinden” staat voor personalisme en “vooruitzien” is het rentmeesterschap. Dat zijn de vier waarden waar het al tweeduizend jaar over gaat en daar zal het blijven over gaan. Met of zonder de N-VA.”

Die waarden worden volgens Beke door zowat alle partijen gesteund. “Tenminste: in theorie, want in de praktijk zijn er partijen die als het er echt op aankomt, solidariteit naar de achtergrond verplaatsen.”

Beke zet zich ook in klare taal af tegen Bart De Wever en diens N-VA. Zo hekelde hij De Wevers

commentaar tijdens de afgelopen federale begrotingscontrole. “Die raakte immers kant nog wal. Hij vroeg zich af waarom we niet besparen zoals Nederland dat gedaan heeft. Maar waarop wordt er daar bespaard? Op cultuur, op onderwijs. Dat zijn allemaal Vlaamse bevoegdheden en geen federale.”

Verder heeft Beke ook kritiek op het feit dat de N-VA weinig concrete voorstellen doet. “In hun programma staat dat ze separatistisch zijn, maar ze zeggen dat ze streven naar confederalisme. Ze kunnen geen enkele optie waarmaken, omdat ze zelf niet weten wat confederalisme nu precies is. De Wever vraagt de kiezer een mandaat voor het onbekende en de chaos.”

“CD&V vertegenwoordigt waarden waar het al 2.000 jaar om draait en waar het om zal blijven draaien. Met of zonder de N-VA”

Andrew Snowball

Carte Blanche (6) | KONY 2012

In deze tweewekelijkse reeks krijgt een medewerker van Veto, schrijver of fotograaf, de kans om zelf op zoek te gaan naar interessante gebeurtenissen in Leuven.

PHILIP GALLASZ

Twee weken geleden kwam het filmpje *Kony 2012* online. Sindsdien is dat filmpje, waarin men oproept om de Oegandese oorlogsmisdadiger Joseph Kony op te sporen, meer dan 100 miljoen maal bekeken. Afgelopen weekend plaatste de eerste minister van Oeganda een reactie op YouTube. Die video, waarin Amama Mbabazi de internationale gemeenschap vertelt dat Joseph Kony reeds in 2006 uit Oeganda werd verjaagd, werd twintigduizend maal bekeken.

Is er in die verhouding iets scheef gegroeid, vraagt een mens zich dan af. Iedereen is vrij om die vraag zelf te beantwoorden. Hieronder verschijnen echter al twee reacties, van mensen die nauw betrokken zijn met Oeganda.

“*Kony 2012* is een hype geworden,” vertelt Anne Peeters, die momenteel in Oeganda stage loopt en ook samenwerkt met de

vrijwilligersorganisatie CAP Uganda. “Wat hun eerste doelstelling betreft, is Invisible Children (*de organisatie achter Kony 2012, red.*) geslaagd in haar opzet: de wereld spreekt over Joseph Kony. Ze creëerden een bewustzijn bij diegenen die nog niet van het bestaan van Kony en zijn rebellenleger (*het LRA, red.*) afwisten. Alleen begon deze oorlog ongeveer twintig jaar geleden. Er is ondertussen té veel gebeurd om te veronderstellen dat Kony gevangen nemen alles zal oplossen.”

Eenzelfde reactie krijgen we te horen uit de mond van Alfred Twinamatsiko, een Oegandese student sociale wetenschappen die in Leuven doctoreert. “De Oegandese bevolking, voornamelijk die in het noorden, heeft twintig jaar lang moeten lijden onder Kony en het LRA. Waarom komt er dan nu pas een reactie? Bovendien werd Kony in 2006 reeds door het Oegandese leger uit Oeganda verdreven. Hij trok toen naar

Zuid-Soedan en Oost-Congo en ook daar heeft hij slachtoffers gemaakt.”

INTERNATIONALE KWESTIE

Een veelgestelde vraag aan de makers van *Kony 2012* is wat de plaats van de lokale bevolking is in deze actie. Zo ook bij Anne en haar collega's. “Een vriendin van mij stelde deze vraag aan één van de stafleden van Invisible Children. Hij antwoordde dat het niet langer een probleem is voor de lokale bevolking omdat het een internationale kwestie is geworden. Maar dit Konyverhaal draait net wel rond de lokale bevolking, alleen worden ze er buiten gehouden.”

Ook Alfred vraagt zich af tot wie Invisible Children zich richt. “Joseph Kony pleegde misdaden in meerdere regio's in verschillende landen. Moet men zich dan enkel richten tot de slachtoffers? En enkel die in Oeganda, of ook de slachtoffers in Zuid-Soedan en Oost-Congo? Bovendien kan slechts een klein deel van de Oegandese bevolking deze film zien. Een kleine 10 procent heeft toegang tot het internet, de anderen moeten het doen zonder.”

Wel meent Alfred dat het gevangennemen en berechten van Kony voor het Internationale Strafhof in Den Haag de enige overgebleven optie is. Kony heeft kansen genoeg gehad. Hij weigerde amnestie, en meerdere vredesonderhandelingen met hem draaiden op niets uit. Dit is een internationale kwestie geworden, één van collectieve verantwoordelijkheid.”

IMPACT

Of men met deze video een stap dichterbij heeft gezet naar de berechting van Joseph Kony is nog niet duidelijk. En ook over de impact op de Oegandese bevolking blijven er twijfels. “Een van mijn collega's is bang dat Kony nog steeds terug kan keren,” gaat Anne verder. “En dan zijn de plaatselijke gemeenschappen wel het slachtoffer. Hoewel ik Invisible Children bewonder voor het enorme aantal kijkers dat ze hebben bereikt, mis ik nuancering in *Kony 2012*.” Eenzelfde reactie krijgen we te horen bij Alfred. “De video toont sympathie voor de slachtoffers en maant aan tot actie. Alleen jammer dat de focus zo beperkt is.”

Student After Dark (2) | Reinigingsdienst Stad Leuven

Het leven is ongenadig, maar het studentenleven gedooft nog een vleugje jeugdige overmoed. Deze reeks brengt hulde aan de andere kant van het studentenleven. Aan de helden die zorgen dat u - zelfs stomdronken - weldoorvoed en heelhuids in uw bedje belandt. Aan de goede zielen die vermijden dat er te veel anderen moeten lijden onder uw gebral. Deze week trotseerden wij dag en dauw om met de reinigingsdienst op pad te gaan.

FRANK PIETERMAAT

Het is vrijdagochtend klokslag 6 uur. Een nieuwslezeres maakt ons wakker met de woorden dat vandaag een dag van nationale rouw ingelast wordt vanwege het busongeval in Zwitserland. Even later bezingt Air Traffic ons als een *Shooting Star*. Nog steeds beseffen wij niet goed waar we aan begonnen zijn. Om 6.50 uur worden

Niets dan lachende gezichten om 6.50 uur

we verwacht bij de reinigingsdienst om de studentenstad bij uitstek langs zijn minder fraaie kant te bewonderen.

Eenmaal aangekomen op de verzamelpaats lijkt het vroege ochtenduur de straatvegers en anderen minder zwaar te vallen dan ons. Niets dan lachende gezichten. Wij begeven ons naar het kantoor van de chefs. Ook daar is de nationale rouw een ochtendonderwerp. De koffiepauze wordt verlengd zodat wie wil zonder moeite kan deelnemen en er niet te veel lawaai op straat is.

Dan is het tijd om de straat op te trekken. Er wordt ons voorgesteld een tochtje langs de grote probleemgebieden van Leuven te maken. Langs de Vaartstraat, waar enkele opengescheurde vuilniszakken onze blik vangen, rijden we over de Grote Markt de Oude Markt op. Daar heeft het eerste terrasjesweer zijn sporen nagelaten. Papiertjes en ander zwerfvuil, en in mindere mate glas, liggen verspreid over de kasseien. Geen vierkante meter is vrij van vuil.

SCHOOLPOORT

We slaan de Deberiotstraat in. Aan de rand van het park houdt de auto even halt

om het slagveld dat het stadspark is geworden te overschouwen. Even lijkt de lente ver weg en de sneeuw weer neergevallen. We zien een man eenzaam papiertje na papiertje opruimen. Het lijkt als iets wat uren zou kunnen duren. Ook de lente heeft zo zijn nadelen.

In de Deberiotstraat vinden we ook de ingang van de kleuter- en lagere school van Sancta Maria terug. We worden ingelicht over de vele klachten van urine en braaksel. Die omringen de schoolpoort 's ochtends. Moeders begeleiden er hun kinderen naar school. Toch lijken de klachten weinig te helpen, want niet ver van de schoolpoort zien we een

man met een emmer water urinesporen uitwissen.

Parkeren doen we tegenover de Heilige Drievuldigheid, waar nog activiteit merkbaar is. Bij het op- en neerwandelen van de Tiensestraat vallen de grootste problemen meteen op. Glasscherven à volonté ontsieren het hele straatbeeld tot aan de Seven Oaks, waar het tot onze grote verbazing best proper is. Die glasscherven zijn een hel voor de vroege werkmens die op de fiets de ochtendmist trotseert, maar evenzeer voor de karretjes waarmee de reinigingsdienst de straat optrekt.

URLIFT

Wanneer we ons opnieuw richting fakbars begeven, worden we gewezen op plasjes braaksel en urine in enkele kleine hoekjes. Vaak moeten die door de bewoners zelf opgeruimd worden, omdat het privégrond is. We zien dan ook een oud vrouwtje die kranig met de borstel in de weer is zo vroeg op de ochtend, niet lettend op de laatste lawaaiige studenten die naar hun kot wandelen.

Tegenover de fakbars staat de Uri-Lift klaar om terug ondergronds te gaan. Maar niet voordat het speeksel en de sigarettenpeuken door de reinigingsdienst verwijderd zijn. Een goed initiatief, klinkt het, dat al een aantal jaren zijn nut bewijst. Toch hebben veel gevels in de Deberiotstraat nog duidelijke urinesporen die hardnekkig ingetrokken zijn.

Ondertussen draait de vrijdagmarkt op volle toeren en hebben de klokken reeds achtmaal het beste van zichzelf gegeven. Ook daar was de reinigingsdienst al vroeg in de weer. Een hondensjob, bedenken we ons, wanneer we ons laverend door het kots in de Muntstraat, opnieuw naar het kot begeven. Maar een job waar wij niet minder dan het uiterste respect voor kunnen opbrengen.

Geen vierkante meter is vrij van vuil

Andrew Snowball

Musicologicaconcert | Theoretici musiceren

Musicologen zijn niet alleen theoretici van (klassieke) muziek, ze spelen zelf ook een duchtig potje. Althans, zo werd bewezen op het jaarlijkse concert van Musicologica, Il Dodicesimo. Gedurende goed twee uur leidden zij ons doorheen 250 jaar muziekgeschiedenis aan de hand van meestal minder bekende stukken van niet onbekende componisten, improvisatie en zelfgecomponeed werk. Musicologen blijken overigens ook fraaie benen te hebben.

THOMAS VANDELANOTTE

Het twintigkoppige koor onder leiding van Timothy Claeý bracht met verve vier- en achtstemmige werken van Purcell, Mendelssohn, Bruckner en Saint-Saëns. Ook op de vierhandige piano kwamen met een typische, zweverige Ravel, een komische Rossini - gespeeld door twee professoren - en een passionele Dvorák enkele grote namen uit de muziekanon aan bod.

Naast koor en pianowerk sprongen vooral twee duetten in het oor. Dat je met cello echt elke

kant uit kunt, werd eens te meer duidelijk in het duet voor cello en elektrische gitaar *À Suzanne* van Jacquemin en Nir. Een van de modernste werken van de avond en gebracht in een jazzy fusionstijl. De vibrerende snaren brachten het publiek in een gezellige ver-

Met cello kan je elke kant op

rukking, terwijl begeleiding en melodie elkaar afwisselden. Een waterpijpe zou er niet misstaan hebben.

Het hoogtepunt van het eerste deel was zonder twijfel de gevoelige derde beweging van de tweede sonate van Grieg. Een luchtig en toegankelijk stuk voor viool en piano, met invloeden uit de Noorse volksmuziek dat, mits met voldoende sérieux gebracht, toch Griegs intrinsieke tragiek over wist te brengen. Wij geven een 8 voor keuze van het stuk, nog een 8 voor uitvoering en een dikke 9 voor sfeer.

PROKOFIEV

Van het tweede deel van het concert waren vooral het eerste en laatste werk opmerkelijk. Na de pauze stond de derde piano-sonate van Sergei "Sassy" Prokofiev geprogrammeerd, wat

op zich al een statement is. De technische perfectie maakten het werk echt iets om van te genieten. Net als bij Grieg wisselen ook hier stormachtige passages meer lieflijke af, wat resulteert in een muzikale roetsjbaan.

Leave my body, oorspronkelijk van Florence + the Machine was het sluitstuk van de avond. Met vijf strijkers, twee gitaristen, piano, percussie, koor en een frêle solo - die overigens benauwelijk goed op de echte Florence lijkt - werd een heus Scalagevoel gecreëerd. Het was wel spijtig dat alleen de solo versterkt was.

STAANDE OVATIE

Net zoals bij de rest van het concert, heeft *Leave my body* geen echte apotheose, wat toch een beetje als een gemiste kans aanvoelt. De staande ovatie die

de muzikanten kregen, is desondanks zeker verdiend.

Alles bij elkaar genomen was het Musicologicaconcert zoals een mooie heuvelrit uit de Tour. Kalm, schilderachtig, met pieken, om daarna te resulteren in

Intimiteit tussen muzikant en publiek

een mooie finish. De Grote Aula van het Maria-Theresiacollege (MTC) zorgde bovendien voor een zekere intimiteit tussen muzikant en publiek en de sobere presentatie leidde de aandacht niet van de muziek af. Wij gaan volgend jaar opnieuw luisteren.

Hoe zou het nog zijn met (3) |

De gratis buspas?

In deze reeks graven wij wekelijks in de archieven van Veto. Deze week: de gratis buspas. Voor velen is de gratis buspas een verworven recht waarover niet nagedacht wordt. De buspas is echter nog maar een twaalf jaar gratis en kende heel wat tegenstand. Het woelige leven van een klein pasje.

WOUTER GOUDESEUNE

In 2000 startte de K.U.Leuven, toen nog met puntjes, met een experiment om studenten een aantal maanden gratis met de bus te laten rijden. Het was een van de doelstellingen om het autoverkeer naar en in Leuven te beperken. Het experiment was succesvol, want ondertussen bieden alle hogeronderwijsinstellingen in Leuven de gratis buspas aan. De financiering gebeurt voor de helft door stad Leuven en voor de andere helft door de onderwijsinstellingen. Prijskaartje van de buspas: 600.000 à 700.000 euro.

Door de jaren heen kwam er echter heel wat kritiek op de buspas. Zo vonden de Leuvense scholieren het oneerlijk dat zij wel moesten betalen voor de bus. Anderen hadden problemen met het prijskaartje en argumenteerden dat het geld beter gebruikt kon worden, bijvoorbeeld om Velo te subsidiëren. Maar de belangrijkste kritiek kwam op de onnodige busritten. Veel studenten zouden de bus gebruiken voor korte ritjes in de binnenstad van Leuven. Dat is niet alleen slecht voor de conditie van de student, het zorgt ook nog eens voor overvolle bussen.

ZIJDEN DRAADJE

Het leven van de gratis pas heeft dan ook aan een zijden draadje gehangen. In 2010 opperde de Leuvense Studentenraad (LOKO) het idee om een klein bedrag te vragen voor de buspas, 5 of 10 euro, of om de gratis buspas zelfs volledig af te schaffen. Dat kaderde toen in een nieuw mobiliteitsplan van LOKO, waarin de nadruk lag op het stimuleren van het fietsverkeer.

Een mobiliteitsenquête toonde toen aan dat de buspas zelden gebruikt wordt voor korte afstanden. Daarmee werd dus een deel van de kritiek weerlegd. De grootste problemen die studenten toen aanhaalden in verband met mobiliteit waren de overvolle bussen en het tekort aan fietsenstallingen. Na heel wat commotie werd de buspas toen toch behouden.

HUIDIG STANDPUNT

Mathias Creemers, voormalig mandataris Mobiliteit bij LOKO, argumenteert waarom LOKO ook nu nog voorstander blijft van de gratis buspas: "Het is een fantastische mogelijkheid om je te verplaatsen in Leuven. Mensen beweren wel dat je in Leuven alles met

Prijskaartje van de buspas: 600.000 à 700.000 euro

de fiets kan doen, maar dat is eigenlijk niet waar. Je zware koffer naar het station zeulen doe je niet per fiets. Er zijn ook studenten die op kot zitten in het centrum van Leuven, maar in Arenberg les hebben. Bovendien is de gratis pas uniek in België, wat ervoor zorgt dat het een belangrijk promo-instrument voor de KU Leuven is."

De huidige mandataris Mobiliteit, Raphaël Weuts, benadrukt dat alle hogeronderwijsinstellingen in Leuven samen de buspas financieren: "Veel studenten die aan een hogeschool studeren, pendelen naar hun lessen. Voor hen is de buspas echt belangrijk. Zo zit ongeveer de helft van de K.H.Leuven-studenten niet op kot en hebben ze les op sterk verspreide locaties in Leuven."

"Je mag niet vergeten dat LOKO alle studenten in Leuven vertegenwoordigt, niet enkel de KU Leuven-studenten," aldus Raphaël. "Vroeger heeft LOKO inderdaad nog geflirt met het idee om een klein bedrag te vragen voor de pas. Het probleem is dat je met vier onderwijsinstellingen, De Lijn en de stad Leuven aan tafel moet zitten en dat we zo alles riskeren te verliezen. "LOKO heeft trouwens enkel een adviserende rol in dit dossier."

Stephanie Verbeken

Gebrekkige kwaliteit vuilniszakken

AFVALBELEID

De wet van de entropie hanteert het credo: hoe meer rommel, hoe natuurlijker. Het perfecte alibi om zich niets aan te trekken van het woekerende vuil in de eigen leefomgeving. Op de Leuvense gemeenteraadszitting van 5 maart was het afvalbeleid wel onderwerp van discussie. Vooral de gebrekkige kwaliteit van vuilniszakken kwam aan bod.

Laura Hollevoet

"Ook als je de vuilniszakken met liefde behandelt, heb je er problemen mee," aldus burgemeester Louis Tobback (sp.a). "In het verleden zaten we eveneens met dit euvel, maar toen lag het probleem bij een aantal vuilniszakken. Wellicht is dat nu ook het geval. We kiezen onze leverancier immers via een openbare aanbesteding. Het is altijd dezelfde firma, Jemaco uit Herent, die wint. De firma mag vervolgens gedurende een jaar leveren. We stoten dan op een aantal slechte vuilniszakken."

"In Herent zijn er gelijkaardige klachten over Jemaco. Een oplossing is het in gebreke stellen van de firma en in het vervolg hogere eisen stellen. Dat zal echter niet van een leien dakje lopen. Mechelen bijvoorbeeld, vraagt nu al 2,5 euro voor een vuilniszak. Dat is niet mijn bedoeling, dus zullen we met de leverancier in discussie moeten gaan. Ik vermoed ook dat de zakken misschien niet altijd uit Herent afkomstig zijn."

Een medewerker van Jemaco ontkent dat het leentjebuurt zou spelen. Alle vuilniszakken worden in Herent zelf gemaakt. Ook de klachten uit Herent zijn onterecht, aangezien Herent geen klant is van het bedrijf. Meer

dan een storm in een glas water en een goed gemikte verkiezingsstunt zou het volgens de medewerker niet zijn.

BOETES

Als je er dan al in geslaagd bent de vuilniszak netjes en zonder scheuren buiten te plaatsen, moet je nog opletten geen boete naar het hoofd geslingerd te krijgen. "De regelgeving voor het plaatsen van vuilniszakken is in Leuven inderdaad vrij streng," vertelt Bruno Dewelde, het hoofd van de Milieudienst bij de stad Leuven. "De vuilniszak moet op de juiste dag tussen 6 en 7 uur

De vraag rijst of het afvalbeleid wel altijd even consequent is. Je riskeert namelijk een boete als je afval te vroeg buiten plaatst. Maar aan de andere kant lijkt het afval soms helemaal niet te worden opgehaald.

Een medewerker van stad Leuven verduidelijkt: "Vuilnis wordt alleen opgehaald wanneer het geldig wordt aangeboden. Als dat niet het geval is, krijgt de vuilniszak een sticker. De eigenaar moet de zak dan zelf weer mee naar binnen nemen. Als we zouden merken dat de inhoud van de zak gevaarlijk is, wordt die alsnog meegenomen. Een boete krijg je alleen nadat er een proces-verbaal is opgesteld door de politie of een beëdigd ambtenaar."

DE STUDENT

De student hoeft niet altijd een booswicht te zijn, ook hij kan zijn keitje bijdragen tot een nettere wereld. "De student kan een wereld van verschil maken door het hoofd koel te houden wanneer hij pinten hijst, de ophaalregels respecteert en niet zomaar iets op straat gooit," zegt het hoofd van de Stadsreiniging, Danny Stroobants. "Over het algemeen

"Een vuilniszak plaatsen in een studentenstad als Leuven houdt risico's in"

's morgens buiten gezet worden. Die maatregel is zo streng omdat een vuilniszak plaatsen in een studentenstad als Leuven risico's inhoudt. In bepaalde straten zien we bijvoorbeeld dat er zakken opengestampt worden. De boetes zijn GAS-boetes (de Gemeentelijke Administratieve Sanctie; boetes door de gemeentes opgelegd, red.) en kunnen oplopen tot 250 euro."

valt het echter allemaal wel mee. Leuven telt een grote groep studenten. Het is logisch dat dat vuil met zich meebrengt. "Waar we ons soms wel aan ergeren, is de rotzooi in de omgeving van de fakbars. Het fakbarcharter beloofde beterschap, maar in de praktijk stelt het niet veel voor. Meer politiecontrole zou een oplossing kunnen zijn, maar als ze dat horen, zouden ze op mij schieten. De politie is meestal al tevreden als alles rustig is."

PARTYCIPIATION

Vicerector Studentenbeleid Baelmans

“Je verschuilen achter een cultuur kan niet”

Deze week vindt in Leuven de Partycipation Week plaats. Het initiatief, dat studenten laat kennismaken met diversiteit aan de hand van workshops, film en muziek, heeft dit jaar als centrale thema toegankelijkheid. Reden genoeg voor een babbel met vicerector Studentenbeleid Tine Baelmans.

JELLE MAMPAEY EN ANNEKE SALDEN

Veto: Wat kunnen studenten zoal doen tijdens de Partycipation Week?

Tine Baelmans: «Om te beginnen is er het Interfacultair Songfestival, een muziekwedstrijd tussen alle studentenkringen, met daarrond een markt om diversiteit in de kijker te zetten. Het meldpunt discriminatie organiseert samen met de integratiedienst en het SLAC (Stad Leuven Academie en Conservatorium) een creatieve straatactie. «In Pangaea is er de speedfriendshipping, en daarnaast is er nog een scala aan workshops. Ook bijzonder dit jaar is een parcours doorheen Leuven dat aantoonst hoe toegankelijkheid in het onderwijs vorm krijgt.»

V(ERT)ROUWEN

Partycipation is destijds begonnen als een studentenevenement, maar het is enorm gegroeid. De universiteit en de hogescholen werken nu samen met de integratiedienst van de stad en de politie en ook het OCMW en de secundaire scholen doen mee. Het vertrouwen tussen alle diensten is ook ontzettend gegroeid, wat leidt tot erg mooie wisselwerkingen tijdens deze editie.

Veto: Het thema dit jaar is toegankelijkheid in het onderwijs. Welke aanpassingen worden er zoal door de universiteit voorzien voor kansengroepen?

Baelmans: «Dat is heel uiteenlopend. Studenten met een visuele beperking kunnen bijvoorbeeld terugvallen op voorleessoftware, of hun lesmateriaal kan uitvergroot of zelfs in braille omgezet worden. Ook kan het zijn dat bepaalde studenten hun examen in een apart lokaal kunnen afleggen of dat ze een derde meer tijd krijgen. In totaal krijgen zo'n duizend studenten aan de KU Leuven die examenfaciliteiten toegekend.

Veto: Moet een student daar een doktersbewijs voor hebben?

Baelmans: «Die procedure is heel strikt: de student moet zich aanmelden en wordt gescreend op basis van attesten. Dat zijn geen attesten van huisartsen, maar afhankelijk van de functiebeperking gebeurt dat via gespecialiseerde artsen.»

«Sinds de betere onderkenning in het secundair onderwijs van dyslexie, discalculie, ADHD en dergelijke, is het aantal studenten die deel uitmaken van een kansengroep enorm gestegen.»

«Die studenten stromen beter door naar het hoger onderwijs. Voordien zaten we eerder rond 300 studenten. De prevalentie is hoger. Dat betekent dat het relatieve aantal mensen die tot een kansengroep behoren in de bevolking hoger is. We weten echter niet of het aantal studenten uit kansengroepen in het hoger onderwijs in de toekomst nog gaat blijven toenemen. Het zou kunnen dat er toch nog een serieuze drempel blijft.

Veto: Hoe zit het met de diversiteit in het studentenleven?

Baelmans: «Ik denk dat participeren in het studentenleven ontzettend belangrijk is en dat begint met op kot gaan. Dat is een van de dingen waar we veel aandacht aan besteden. Zo zijn er onder andere de Romerhuizen en De Vesten, waar studenten met een fysieke beperking omkaderd door medestudenten op kot kunnen gaan.

Veto: Hoe zit het met gender in de studentenraden? Er is bijvoorbeeld nog nooit een vrouwelijke voorzitter bij LOKO geweest.»

Baelmans: «Het blijkt dat vrouwelijke studenten zich minder vaak engageren, zoals voor de mandaten binnen LOKO, maar ook voor bepaalde functies binnen de kringen. Ik denk wel dat LOKO zich op dit moment zeer bewust is van de thematiek: ze willen zich ervoor inzetten. Het zou vooral goed zijn om wat bevraging te doen omtrent de hele selectieprocedure: de manier waarop men vertegenwoordigers verkiest, is momenteel immers een erg mannelijke manier.»

KEUZES

Veto: «Leuven en haar studentenpopulatie zijn altijd erg tolerant geweest tegenover homoseksualiteit, tot er een aantal weken geleden een jongen het slachtoffer werd van homobashing. Is dat het begin van een negatieve evolutie?»

Baelmans: Ik hoop van niet. Dat is iets wat ik als vicerector een enorm spijtige zaak vindt. Ik hoop dat we toch die tolerantie hoog in het vaandel kunnen dragen. Geweld tegen anderen is niet tolererbaar en als de reden nog het anders-zijn op zich is, is het helemaal te veroordelen.»

Veto: In dit geval betrof het allochtone jongeren die agressie vertoonden tegenover homoseksualiteit. Is homofobie een probleem van de allochtone gemeenschap?

Baelmans: «Ik denk dat tolerantie iets is van alle levensbeschouwingen. Het is niet omdat iemand een andere origine heeft, dat

Sophie Verreyken

die het recht heeft om iemand anders te veroordelen. Het zit niet in een levensbeschouwing of cultuur, maar het is de mens zelf die iets tolereert of niet. Het is een eigen keuze en ik hoop dat zoveel mogelijk mensen voor die tolerantie kiezen. Zich verschuilen achter een bepaalde cultuur kan echt niet.»

Veto: Jullie gaan ook gebedsruimtes inrichten voor die studenten?

Baelmans: «Die zijn eigenlijk niet zozeer gericht op de allochtonen, maar voor hen kan dat ook heel zinvol zijn. Ze zijn ook bedoeld voor de internationale studenten die naar hier komen vanuit hun eigen cultuur, en hier hun geloof willen belijden. Bij het praten over “allochtone studenten” denken we vaak aan de Marokkaanse en de Turkse gemeenschap, maar ook de Aziatische groep is hier een heel grote gemeenschap.» «Die gebedsruimtes zijn voor verschillende godsdiensten bruikbaar. We hebben aan de Universitaire Parochie gevraagd om dat uit te werken. De bedoeling is dat het geen steriele ruimte wordt, maar dat je verschillende geloofssymbolen aanbrengt in die ruimte. Die kan je eventueel afschermen met tussenschotten, zodat verschillende religies op bepaalde tijdstippen aan bod kunnen komen. Er wordt eigenlijk een multifunctio-

nele ruimte beoogd, waarin je het geloof een plaats kunt geven.»

Veto: Welk werkgebied van de Diversiteitsraad vindt u op dit moment het meest prioritair?

Baelmans: «Allemaal, en allemaal in een verschillende betekenis en setting. We werken op dit ogenblik heel erg aan de toegankelijkheid voor mensen met een functiebeperking vanwege het stijgende aantal. Het coachen van allochtone studenten doorheen het onderwijs is belangrijk omdat het een maatschappelijk relevant thema is. We mogen die mensen niet in de kou laten staan: er is niets zo erg als intellectuele capaciteiten hebben en die door omstandigheden niet ten volle kunnen ontwikkelen. Ook het genderevenwicht is een actuele kwestie. Op basis van een actieplan moeten we natuurlijk prioriteiten stellen. De komende periode willen we vooral erg inzetten op diversiteit binnen het personeel. Er is wel al vorming en sensibilisering gebeurd, maar we moeten er naar streven de actuele drempels te blijven verlagen, zowel qua gender als qua multiculturaliteit.»

De Partycipation Week loopt van 21 tot en met 26 maart. Programma: www.partyicipation.be.

Bloed Serieus

Je bloed kun je hier kwijt. In ruil krijg je een goodiebag.

Maandag 19 maart en dinsdag 20 maart:

Universiteitshallen in de Naamsestraat van 11 uur tot 20 uur.

Woensdag 21 maart en donderdag 22 maart:

het Gymnasium (Sportkot) van 11 uur tot 20 uur en in het Bloedtransfusiecentrum van 8.30 uur tot 20 uur.

Bloed gegeven en nood aan ontspanning?

Maandag: Bloody Cantus @ ZaMo (deuren 20.30 uur, Io Vivat om 21 uur; 8 euro; vooraf inschrijven noodzakelijk)

Dinsdag: Film Limitless @ MSI 03.18 (gratis voor iedereen)

Woensdag: Boomball @ Sportoase (bloedgevers: gratis, anderen: 8 euro)

Donnerdag: Comedy night @ Max Weber met Preparee en Xander De Rycke (bloedgevers: gratis, anderen: 10 euro).

CHRIS DUSAUCHOIT

“Zoveel dingen in mijn leven zijn het resultaat van toevalligheden”

Chris Dusauchoit trok in het kader van het programma “Dieren in nesten” door het Afrikaanse Madikwereservaat. Over die safari brengt hij verslag uit met zijn tournee “Wild in Afrika”. Wij wisten hem te strikken voor een interview voor hij zich opnieuw op het podium waagde om erover te vertellen.

JOKE VERBEEK EN THOMAS CLIQUET

Veto: Was het altijd uw grote droom naar Afrika te reizen?

Chris Dusauchoit: «Nee, helemaal niet. Zoals zoveel dingen in mijn leven is ook dat Afrikagebeuren het resultaat van een reeks toevalligheden. Zo kwam ik toevallig terecht bij de radio, toevallig bij televisie, toevallig gaven ze me een dierenprogramma en het is in het kader van het dierenprogramma *Dieren in nesten* dat ik naar Afrika heb kunnen gaan. Er zat geen groot plan achter.»

Veto: Is er veel verschil tussen het maken van televisie of het geven van een lezing?

Dusauchoit: «Ja en nee, het blijft hetzelfde. Het is communiceren. Zowel het maken van een televisieprogramma als het opnemen voor de radio is een kwestie van praten. De eerste wet van communicatie is in alle gevallen “Gij zult helder spreken”, of het nu om tv of radio gaat.

«Ik heb al gemerkt dat studenten het daar moeilijk mee hebben omdat professoren hen leren zo moeilijk mogelijk te spreken. Makkelijk spreken is iets wat we terug moeten leren. Praten kunnen we allemaal, maar van zodra we onze mond opendoen voor een publiek denken we dat we een andere taal moeten bovenhalen. Dat is natuurlijk onzin. De opdracht van een goede communicator is om zo helder mogelijk te spreken en om er voor te zorgen dat iedereen mee kan.»

“Helder communiceren is essentieel”

Veto: Wat kunnen we verwachten van de voorstelling “Wild in Afrika”?

Dusauchoit: «Wild in Afrika is het verhaal van een andere wereld. Ik praat over acht iconische beesten van Afrika, waaronder de luipaard en de neushoorn, maar ook over de minder bekende hyenahond. Het zijn

dieren die we allemaal al hebben gezien in de zoo en hoewel ik al veel over hen wist, heb ik moeten vaststellen dat ik evenveel niet wist. Het meest gevaarlijke dier na de malariamug is bijvoorbeeld het nijlpaard. Dat maakt veel dodelijke slachtoffers. Een olifant is ook niet te onderschatten, zelfs in een gepantserde wagen moet je oppassen.»

“Het verhaal van een andere wereld”

MUISSTIL

Veto: Is dit het begin van de tournee?

Dusauchoit: «Nee, vandaag is het al de 22ste voorstelling. Niemand had dit succes verwacht. Mensen van allerlei slag komen erop af: oudere mensen, kinderen, jonge gezinnen... Wat mij trouwens opvalt is dat de jonge kinderen zo stil zijn. De lezing duurt ongeveer anderhalf uur en al die jonge kindjes blijven muisstil luisteren.»

Veto: Hoe past u zich aan dat jonge publiek aan?

Dusauchoit: «Ik pas me niet aan. Je moet ook kinderen voor “vol” aanzien en ik praat er daarom ook normaal tegen. Je moet niet op een ander toontje praten. Volgens mij lopen kinderen daarvan weg. Zoals ik al zei: helder communiceren is essentieel. Ook bij kinderen gebruik ik moeilijke woorden maar ik zal ze steeds uitleggen. De fout die ik bij Ketnet soms zie is dat alles fantastisch moet zijn. Alles is tof en hip. Zo zitten kinderen niet in elkaar. Je spreekt ze op een gewone manier aan, punt!»

VERLEGEN

Veto: De voorstelling loopt dus op haar einde. Sluip er routine in de lezing?

Dusauchoit: «Als ik geen zenuwen heb dan is er iets niet in de haak. Je mag nooit op je lauweren rusten. Vooral in het begin was ik onzeker over wat ik wel en niet wilde vermelden. Ik was daar eerst geweldig mee bezig, maar nu loopt alles als een trein. Als ik de foto geprojecteerd zie dan

Stephanie Verbeke

weet ik wat ik erbij wil vertellen. Tijdens een lezing staat mijn mond anderhalf uur lang niet stil.»

Veto: Uw Wild in Afrikareeks heeft ook geleid tot de productie van een boek met dezelfde titel?

Dusauchoit: «Ja... Dat was ook niet gepland (grijnst). Ik ben een amateurfotograaf en het boek is een verzameling van mijn eigen foto's die ik gemaakt heb toen ik in Afrika was. Toen ik die foto's bekeek, wilde ik daar iets mee doen. De gedachte was: als ik foto's en tekst combineer dan heb ik eigenlijk een boek. Uitgeverijen zijn vandaag de dag ver-

gen om boeken en het was niet zo moeilijk om mijn idee aan de man te brengen. Iedereen die een beetje bekend is, wordt gesmeekt om een boek te schrijven. “Je moet eigenlijk niet kunnen schrijven, we schrijven het wel voor jou zolang je je naam er onder zet.” Dat zeggen ze nog juist niet, maar dat is wat ze bedoelen. Ik wilde mijn naam niet verbinden met een boek dat niet van mijn hand was en ging pas akkoord met een contract als ik zelf de foto's mocht bewerken en de teksten schrijven. Kijk, het is er en de uitgeverij is content. Alweer een toevaligheid die goed afloopt.»

À Louer | Bokkensprongen en absurditeit

Donderdag- en vrijdagavond werd in de Stadsschouwburg de dansvoorstelling À Louer opgevoerd. Een samenwerking van Peeping Tom en KVS die uitmondde in een bizarre, absurde dansvoorstelling met veel verbaasde toeschouwers.

CHARLOTTE VEKEMANS

Peeping Tom, met Gabriela Carrizo en Franck Chartier, heeft al een aantal mooie dansvoorstellingen op zijn palmares staan. Zowel de trilogie *Le Jardin, Le Salon, Le Sous Sol* als *32 rue Vanderbranden* werden op applaus onthaald. Ook deze keer was het een dansvoorstelling waar je nog een aantal dagen aan terug dacht. Het decor viel als eerste op, doorheen het stuk leek dat steeds maar te groeien. Door een geschilderde achtergrond leek het decor ook nog veel verder door te gaan.

Vanaf het eerste moment was meteen duidelijk wat de rode draad zou zijn: het absurde ten top drijven. De choreografie was volledig in dat thema met armen, benen, voeten en hoofden die alle kanten op zwiëpten in een hilarische eerste dans. Verschillende verhalen vloeiden in elkaar over: een verdrietige vrouw met haar bediende, een mislukte operazangeres met haar verwaarloosde zoon en gefrustreerde echtgenoot, en dan een reeks dansers die afwisselend het verhaal in de ene of andere rol aanvulden.

Soms werd er een droom uitgebeeld, een nachtmerrie, een hoop of een vrees. De realiteit leek ver te zoeken waardoor je als toeschouwer bijna nooit het gevoel had mee te zijn met het stuk. Toch was het niet storend, juist omdat het absurde als rode draad de personages inwikkeld en meesleepte, hun eigen verbeelding in.

HALSBREKEND

De geluidseffecten - muziek was het niet echt - pasten perfect bij het stuk. Vaak waren het beangstigende ruwe geluiden die de dansers bij hun bokkensprongen begeleidden. Alles even bizar en intrigerend, met momenten waar de dans meer acrobatie was dan dans. Zo liet

een man zich van een metershoge pilaar vallen en slaagde er dan op de één of andere manier in zijn val te integreren in zijn dans, en waren er verschillende halsbrekende toeren op de piano, zetels en trap. Het bekende dansen op de toppen van de tenen bij ballet viel in het niet bij de verschillende houdingen waar de dansers van *À Louer* hun voeten in wrongen. De bizarre dansen ontlokten dan ook meermaals een lach aan het publiek.

ILLUSIES

De interpretatie van de voorstelling zal waarschijnlijk van persoon tot persoon afhangen. Vooral de titel was moeilijk terug te vinden in het stuk. Pee-

ping Tom koppelt “te huur” aan een gevoel van tijdelijkheid, terwijl de voorstelling ons eerder deed denken aan een verzameling van illusies en dromen. Dat was jammer want daardoor viel een laatste zekerheid weg. Anderzijds konden er na de voorstelling wel nog een hoop speculaties worden uitgewisseld.

Een voorstelling zo absurd en bevreemdend kan eigenlijk niet beschreven worden. Peeping Tom en KVS toeren nog tot juli dus raden wij u aan zelf meegesleept te worden. Neem vooral iemand mee om nadien nog gezellig na te kletsen, u krijgt er geen spijt van.

Meer informatie op www.peepingtom.be

Superlijm | “De drummer tikt af: een, twee, drie en we zijn weg”

De tweede dag van de derde kleuterklas hebben we onszelf aan onszelf vastgeplakt met superlijm. Pas na drie uur kregen de brandweer en de civiele bescherming ons los. Onze psycholoog en de Dalai Lama zeggen dat een confrontatie de enige manier is om het trauma te verwerken. Wij trokken vorige donderdag naar STUK voor een optreden van Superlijm – bekend van Afrekeninghitje “Michael Jordan” – en een interview met frontman Pieter-Jan Delesie.

JORIS HIMPENS & GEERT JANSSEN

Andrew Snowball

Pieter-Jan Delesie: (bladert door de *Veto van vorige week*) «Wordt dat veel gelezen?»

Veto: *We hopen van wel.*

Delesie: «Acco, wat is dat?»

Veto: *De academische boekhandel van Leuven, waar studenten hun boeken en hun cursussen kunnen kopen.*

Na de smalltalk en een fotosessie openden we onze voorraad deftige vragen.

Veto: *Drie jaar geleden hebben jullie opgetreden op het startfeest van STUK. Is er veel verschil tussen Superlijm toen en Superlijm nu?*

Delesie: «Eigenlijk wel. Er zitten wat nieuwe mensen in de groep. Onze muziek is minder elektronisch dan toen en meer gitaargericht. *Michael Jordan* is het enige nummer van toen dat we nu nog spelen.»

Veto: *Wat was de reden voor die soundwissel?*

Delesie: «Het was deels praktisch. Toen traden we altijd op met een laptop maar dat is redelijk omslachtig en ook moeilijk om te mixen. Ik was dat wat beu en zat met het dilemma: wil ik elektronische muziek maken of wil ik rocken? Door veel op te treden beseften we: de computer is niet tof, laat ons maar rocken. De drummer tikt af: een, twee, drie en we zijn weg. Zo is *Unalaska*, *Alaska*, onze nieuwe plaat, ontstaan.»

Veto: *Is jullie manier van werken ook veranderd?*

Delesie: «Dat denk ik niet. Ik schrijf thuis wat nummerkes en op de repetitie werken we dat met z'n allen uit. Ik geef de voorzet en de rest kopt 'm binnen. Het is in elk geval een groepsplaat.»

“Ik neem mezelf niet al te serieus”

DE AFREKENING

Veto: *Een groepsplaat die pas drie jaar na “Michael Jordan” komt.*

Delesie: «Toen was er veel druk om een plaat te maken en in 2010 had ik er een klaar. Die was redelijk elektronisch en een week nadat 'ie af was vond ik hem niet meer goed. Het was te veel een momentopname, redelijk kinderachtig ook. De nieuwe plaat is minder elektronisch en leunt terug meer aan bij *Michael Jordan*.»

Veto: *Wat was de rol van de clip met Gunter Lamoot bij het succes van “Michael Jordan”?*

Delesie: «Daar hebben we veel aan te danken. Het is dankzij zijn bekende kop dat we zijn vertrokken, dat we in *De Afrekening*

zijn geraakt. Gunter is de peter van mijn lief, daarom kon ik het hem makkelijk vragen. Hij wilde dat meteen doen en het was een schot in de roos. De clip heeft hij op een dag in zijn eigen badkamer gemaakt met iMovie, volledig *no budget*. Ik ben hem daar nog altijd superdankbaar voor.»

Veto: *Jullie muziek wordt altijd omschreven als beïnvloed door Pavement en Grandaddy. Zijn er ook Belgische groepen waarmee u zich verwant voelt?*

Delesie: «Er is niet echt een Belgische scene maar er zijn wel groepen met dezelfde invloeden als wij, Team William en The Galacticos enzo. En een generatie ouder Fence en Metal Molly. Ik maak gewoon de muziek die ik goed vind. Het maakt mij

“Af en toe worden we goed betaald”

ook niet uit of het publiek daarop zit te wachten. Dat zal wel blijken in de loop der tijd.»

Veto: *Hoe is het om een jonge groep te zijn in Vlaanderen? Aan de ene kant zijn er steeds meer regels rond roken en geluidsoverlast. Aan de andere kant word je nergens beter ondersteund en omkaderd.*

Delesie: «Het is fijn om een bandje te zijn in Vlaanderen. Alles ligt binnen een redelijke afstand dus je kan veel spelen en af en toe word je goed betaald. Je kan daar niet van leven maar dat weet je op voorhand. Wij hebben natuurlijk het geluk gehad dat *Michael Jordan* een hitje was.»

DE MAX

Veto: *Heeft u de ambitie om verder te geraken dan Vlaanderen?*

Delesie: «Ik zit niet met Amerika in mijn kop. Ik wil gewoon goede nummers maken en die spelen. Ik neem mezelf niet al te serieus.»

Veto: *U komt vooral heel erg realistisch over.*

Delesie: «Ik vind het al *de max* dat ik de kans krijg om mijn muziek te maken.»

Veto: *Droom eens.*

Delesie: «Ik droom er niet van om wereldbekend te worden en in een villa te leven. Maar Grandaddy heeft onlangs een reünie aangekondigd. Als zij een Europese tour doen, wil ik het voorprogramma wel spelen. En daarna een plaat opnemen met frontman Jason Lytle. Het is geen realistische wens maar het zou wel cool zijn.»

Veto: *Bent u al aan het lobbyen voor dat voorprogramma?*

Delesie: «Daar dient onze manager voor. Ik ben superslecht in dat soort dingen»

IfTF Historia | Spelen met geschiedenis

“All the world’s a stage.” Of toch zeker *De Koelisse* en de *Zwartezusterkapel*. Voor de achtste keer vindt daar namelijk het *Interfacultair Theaterfestival* plaats. Nog tot 10 mei nemen 10 kringen het tegen elkaar op. Streng maar rechtvaardig laat *Veto* wekelijks zijn licht schijnen op de geziene voorstellingen. Deze week: *Historia*.

THOMAS CLIQUET

Zomergasten, zo heette het achtste Historiatoneel, een satirisch toneelstuk geschreven door de Rus Maksim Gorki aan de vooravond van de Russische revolutie van 1905. Met goede muzikale begeleiding en meer dan uitstekende acteurs werd het een aangename toneelervaring.

Op basis van de thematiek zou men kunnen denken dat dit theater erg zwaar op de maag zou liggen, maar

door vele fijnzinnige grapjes tussendoor bleef het luchtig genoeg. Het stuk draait rond enkele leden van de Russische bourgeoisie die alle contact zijn verloren met de maatschappij en louter hun eigen leven leiden. En dat doen ze op een verschrikkelijk egocentrische manier.

Neem het ongelukkig getrouwde koppel Basov en Varvara. Basov is een schrijver die zich het liefst enkel en alleen ontspant. Potje schaken, een bad nemen, al-

les beter dan werken. Hij schept er plezier in om zijn vrouw de hele tijd lastig te vallen terwijl zij het liefst met rust gelaten wil worden. Wanneer hij eindelijk weggaat om te gaan schaken met zijn vriend Soeslov, kan Varvara thee drinken met vriendinnen en haar broer Vlas, die zeer tegen zijn zin van Basov de opdracht gekregen heeft zich met diens schrijfwerk bezig te houden.

Bij elk personage was er wel iets mis. Zo was er de ravissante Joelija die het iets te hoog in haar bol had en ons meermaals op de zenuwen werkte met haar chichigedrag. Maar dat was natuurlijk de bedoeling, aangezien het hier om een stuk ging waarin de elite te kijk werd gezet. Hoedje af dus voor deze acteerprestatie.

Altijd maar zagen en klagen was eigenlijk de teneur die terug te vinden was in het toneel. Onbegrijpelijk hoe deze elite mensen die eigenlijk niets te kort kwamen toch altijd de tijd en energie vonden om ongelukkig te zijn en dit aan elkaar kenbaar te maken.

BADMUTS

Soms was het terecht dat iemand ongelukkig was, zoals in het geval van Soeslov, wiens vrouw Joelija vreemdging met Zamyslov, de knecht van Basov. Soeslov vond er dan niets beter op dan zich *poepeloerezat* te drinken, zoals het een echte Rus betaamt.

Het was duidelijk te zien dat iedereen zich kostelijk amuseerde en zich zo goed mogelijk probeerde in te leven in zijn rol. Dat was bijvoorbeeld

beeld zo in de scène net na de pauze waarin de acteurs op een vloerkleed lagen te picknicken en zich lagen te bezatten. De drie schrijvers Soeslov, Basov en Sjalmov voerden een typisch mannengesprek dat eindigde met de woorden “Wie heeft er een badmuts?”

Enig minpuntje vonden we de chaos in de massascènes, waarbij de verstaanbaarheid van de acteurs soms te wensen overliet. Maar dat mocht de pret zeker niet bederven. We beseffen heel goed dat de job van regisseur niet altijd de makkelijkste is. Zeker wanneer je meerdere acteurs tegelijkertijd in het gareel moet houden. Als het publiek dan ook nog mee is - en dat was het geval - kan je je kringtoneel geslaagd noemen.

Bookers (5) | There but for the

Bookers is een programma van Radio Scorpio dat naar eigen zeggen lijnen trekt tussen literatuur en muziek en daar kanttekeningen bij maakt. In het tweede semester gaat Veto de literaire samenwerking aan. Deze week lasen wij *There but for the* van Ali Smith.

LUCAS DE JONG

There but for the (in de Nederlandse vertaling "Als niet dan zou") valt op door de titel. Op het eerste gezicht lijken het *at random* gekozen woorden, maar na lezing hebben wij door dat het meer is dan dat. Iets wat voor ons gevoel in de Nederlandse vertaling beter tot uiting komt. *Als niet dan zou* verwijst namelijk naar de mooie, belangrijke rol die toeval in het leven heeft. Toeval, een onderwerp dat Smith ook in haar eerdere boeken bespreekt. Toch wordt deze filosofische achtergrond gebracht met veel gevoel voor lichtvoetig detail, met aandacht voor de betekenis van de kleinste woorden.

NAUWELIJKS

Het woord *there*, bijvoorbeeld. *What does it exactly mean, to be there?* Gast Miles Garth verdwijnt tijdens een etentje tussen het hoofdgerecht en het nagerecht naar boven, sluit zich op in de logeerkamer en komt daar niet meer uit. Hij geeft geen antwoord meer. Een absurde actie, die heel wat impact heeft. Een mediaspektakel ontstaat voor het huis,

compleet met cameraploegen, een tentenkamp, helderzienden en merchandise.

Waarom Miles zichzelf heeft opgesloten wordt niet helemaal duidelijk. Hij zwijgt, maar we weten dat hij *er* is. Of is hij *er* wel? Daar gaan we in ieder geval vanuit, want we handelen *ernaar*. Dat doen ook de vier verschillende betrokkenen, door wiens ogen we het verhaal beleven en het verhaal van Miles zich beetje bij beetje ontrafelt.

Er is Anna, een oude kennis, met wie de vrouw des huizes contact opneemt in de hoop dat Anna Miles kan overreden haar logeerkamer te verlaten. Maar Anna kent Miles eigenlijk nauwelijks; ze hebben elkaar twintig jaar geleden ontmoet tijdens een groepsreis door Europa en zijn elkaar daarna uit het oog verloren. Dat was een korte ontmoeting, maar eentje die Anna zich nog tot in detail kan herinneren. Ze kan zich er een beeld van Miles door creëren, terwijl ze voor de deur van de logeerkamer staat. Miles is *er*, hoewel ze hem niet ziet, hoewel ze hem nauwelijks kent.

Mark is degene die Miles meegenomen heeft naar het etentje. Ei-

genlijk weten zij al even weinig van elkaar, omdat ze elkaar pas een paar dagen eerder hebben ontmoet bij een musical. In een opwelling vroeg Mark toen of Miles mee zou willen naar het etentje in Greenwich, waar hij nogal tegenop zag. Zonder dat Mark *er* was, was *er* geen boek geweest. Het toeval treft. Hoe gek de fantasie het kan bedenken, hoe verkwikkend poëzie kan zijn.

Die kwiekheid komt ook terug bij Brooke, a *very clever little girl* vol met fantasie die kinderlijk zorgeloos het verhaal opsmukt. Zij is het buurmeisje van het huis waar Miles zich opstoot.

Mevrouw May Young is de laatste figuur die Miles blijkt te kennen, maar net als de anderen kent ook zij hem maar nauwelijks. Hij bezoekt haar ieder jaar en nu hij niet kan komen, heeft hij iemand anders gestuurd. Hij is *er* dus wel degelijk voor haar, ook al niet in persoon.

LEVEN

Het gezelschap aan tafel bestaat uit vrienden, burens en vage bekenden van de gastheer en gastvrouw en de conversatie is niet erg hoogstaand, ondanks de rijke villawijk waarin het verhaal zich afspeelt. 'Oh no, don't talk arty' ... *I hate it when it*

comes round to the talking arty bit. I hate it. Wij denken aan mensen die hun leven laten leiden door de *safe road*. Mensen die nodig eens naar *Hey man (now you're really living)* van eels zouden moeten luisteren. Aan mensen die dood zijn, maar wel op de aardbol rondlopen.

Hoe krachtig verbeelding, humor en liefde is, daar gaat *There but for the* over. Hoe je echt kunt leven, zelfs als je *er* niet (meer) bent. Een zin die wij ooit lasen, schiet ons weer te binnen. Zorg niet dat je aanwezig bent, maar dat je afwezigheid gemist wordt.

Joshua K. Geboers

Lezersbrief |

Rechtzetting over de genderquota.

Beste Vincent,

Wij vonden dat we moesten reageren op je lezersbrief van twee weken geleden in Veto. Wij hebben absoluut een probleem met genderquota. Binnen de studentenvertegenwoordiging gelden immers al heel wat quota. Om mandataris te worden in de academische raad moet je uit de juiste groep komen (biomedische, humane of exacte wetenschappen). Om studentenvertegenwoordiger te worden bij de raad voor studentenvoorzieningen zal binnenkort gelden dat je van de juiste campus afkomstig moet zijn. We zouden toch niet willen dat alle middelen van Brussel verdwijnen als sneeuw voor de zon omdat er enkel Leuvense mensen in de Raad zitten? Hiermee willen we absoluut het genderprobleem niet ontkennen, maar wij denken dat er binnen de studentenvertegenwoordiging genoeg aandacht aan wordt besteed. Bij de rekrutering van nieuwe vertegenwoordigers, wordt er al langer werk van gemaakt om beide geslachten aan te spreken. Maar het genderevenwicht is zeker niet prioritaair op andere evenwichten.

Binnen LOKO wordt er gewerkt aan het creëren van een ruimte waarbinnen iedereen zich kan vinden, een open ruimte voor zowel mannen als vrouwen. Als de genderquota worden doorgevoerd (wat volgens ons zelfs een mannelijke oplossing is), zal deze ruimte voor studenten voordeliger worden.

Dit jaar zijn er binnen LOKO 3 vrouwelijke voorzitters (een ondervoorzitter en twee debureauvoorzitters). Ook onder mandatarissen zijn vrouwen beter vertegenwoordigd dan soms gedacht wordt. De man/vrouw-verhouding binnen het hele bureau is volgens ons

belangrijker dan deze binnen de verschillende mandaten. De echte discussies vinden toch plaats op de bureaus en de algemene vergadering (AV). Sommige mandaten hebben ook maar een beperkt aantal plaatsen waardoor een mooie genderverdeling zelfs onmogelijk is.

In LOKO blijft het de AV, aan wie mandatarissen steeds verantwoording moeten afleggen.

Dit is een AV op wiens steun wij kunnen rekenen. Steun die je krijgt door inzet, niet door toevallig het juiste geslacht te hebben. Als vrouw durven we wel eens anders denken dan mannen, maar laat ons eerlijk zijn, de individuele verschillen wegen zwaarder door dan ons geslacht. LOKO vertegenwoordigt niet gewoon mannen en vrouwen, een student is immers meer dan zijn geslacht.

Terug naar de genderquota, een concept dat voornamelijk de vrouwelijke vertegenwoordigers in onze AV deed steigeren. Deze zijn in het stuvodecreet gesloten zonder langs de voorbereidende werkgroepen te passeren. Ze zijn éézijdig ingevoerd door de regering, zonder inspraak van studenten. Dat lijkt ons eerder een aanzet om studentenvertegenwoordiging op te doeken, aangezien de regering onze input niet nodig blijkt te hebben. Als studentenvertegenwoordigers zullen we echter blijven streven naar gelijk(waardig)e kansen, maar quota zijn een maatregel die niet door ons gedragen wordt.

Nele Apers, Deelbureauvoorzitter sociaal 2011-2012

Cathérine Harlet, diversiteitsmandataris 2011 - 2012

Lieve Van Laer, mandataris Raad voor Studentenvoorzieningen 2011- 2012

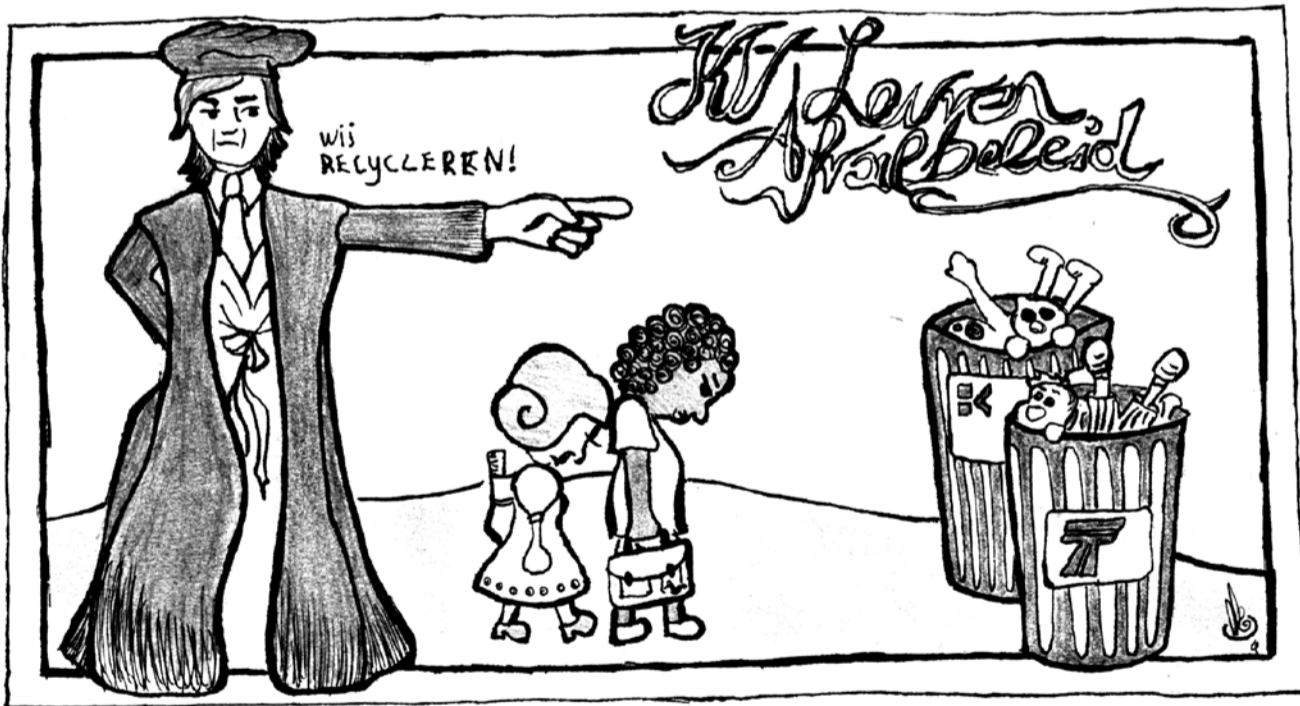
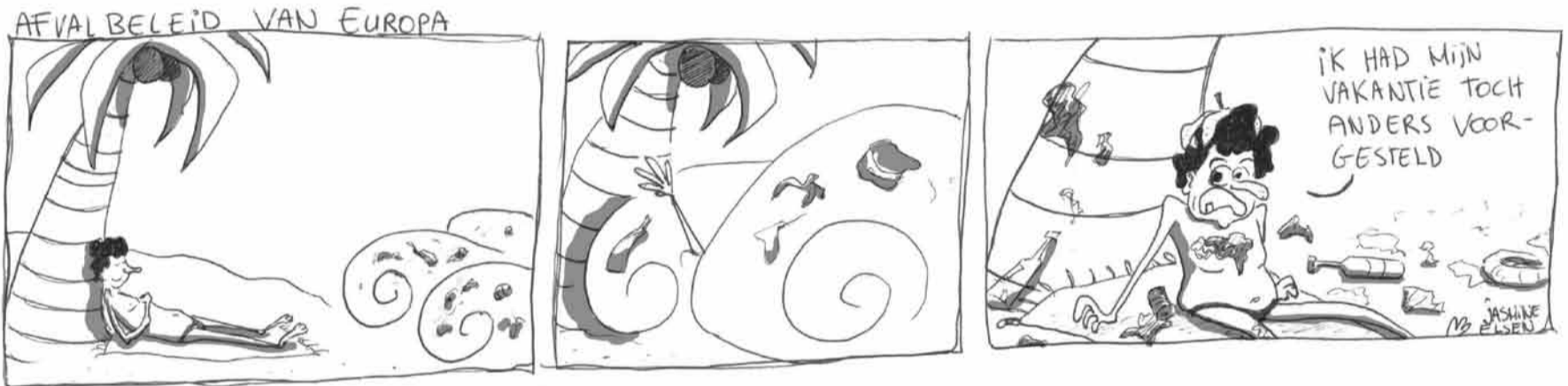
JARIG 18 GEEFT GRATIS NATIEN LOKO

WWW.FACEBOOK.COM/LOKOLEUVEN

**VOLG ONS OP FACEBOOK
SPEEL MEE & WIN
GRATIS VATEN**

Four of a kind

Afval

Elke week laten wij een aantal cartoonisten los op de inhoud van Veto.

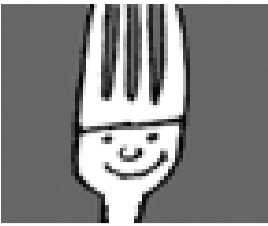
Op deze pagina krijgen zij carte blanche om te werken rond een bepaald thema.

Afval

Op pagina 8 hadden we het over het afvalbeleid in Leuven.

Werkten mee aan deze pagina: Billy Dehaen, Simon Englebert, Jasmine Elsen en Tine Kemps. Zij worden heel erg bedankt.

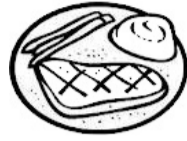

Menu van de week

In Alma 1-2-3

20-24 Maart 2012

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Koninginnenhapje		€ 3.60
Macaroni met ham en kaas	A2+A3	€ 2.70
Spaghetti bolognaise groot	A1+A3	€ 3.20
Spaghetti bolognaise klein	A1	€ 2.70
Stoofvlees op z'n Vlaams	A3	€ 4.70
Tofuballetjes, wokgroenten, zoet-zure saus en gebakken rijst		€ 4.20
Varkensgebraad met corsendoncksaus en halve peertjes		€ 4.70
Visfilet met mediterrane saus en broccoli	A1	€ 5.10

woensdag

Kip Moambé met paprikarijst	A1+A2	€ 4.70
Koninginnenhapje	A3	€ 3.60
Pensen met appelmoes	A1+A3	€ 2.70
Spaghetti bolognaise groot	A2+A3	€ 3.20
Spaghetti bolognaise klein	A2	€ 2.70
Spaghetti bolognaise veggie groot	A2	€ 3.20
Spaghetti bolognaise veggie klein	A2	€ 2.70
Steak met groenten en saus	A2+A3	€ 5.10
Stoofvlees op z'n Vlaams		€ 4.70
Vegetarische lasagne		€ 4.20

donderdag

Chili sin carne met boontjes en gebakken aardappelen	A1+A2	€ 4.20
Entrecote met bearnaisesaus en oventomaat	A1+A2	€ 5.10
Kaaskroketten met slaatje en mosterdvinaigrette		€ 2.70
Kippenlapje met groenten en saus	A3	€ 4.20
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten	A1	€ 4.70
Koninginnenhapje		€ 3.60
Spaghetti bolognaise groot	A3	€ 3.20
Stoofvlees op z'n Vlaams	A3	€ 4.70
Vegetarische fajita's	A2	€ 4.70

vrijdag

Kippenburger met erwten	A1+A2	€ 2.70
Koninginnenhapje	A3	€ 3.60
Preitaartje (11cm) met herfstslaatje		€ 4.20
Schartongrolletjes met witloof en dillesaus en worteltjes		€ 5.10
Steak met groenten en saus	A3	€ 5.10
Stoofvlees op z'n Vlaams		€ 4.70

Filmticket voor slechts €6,8 ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in Alle Alma restaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg**, **Justus Lipsius** en **Pauscollege**

(advertentie)

Loop eens langs bij

De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

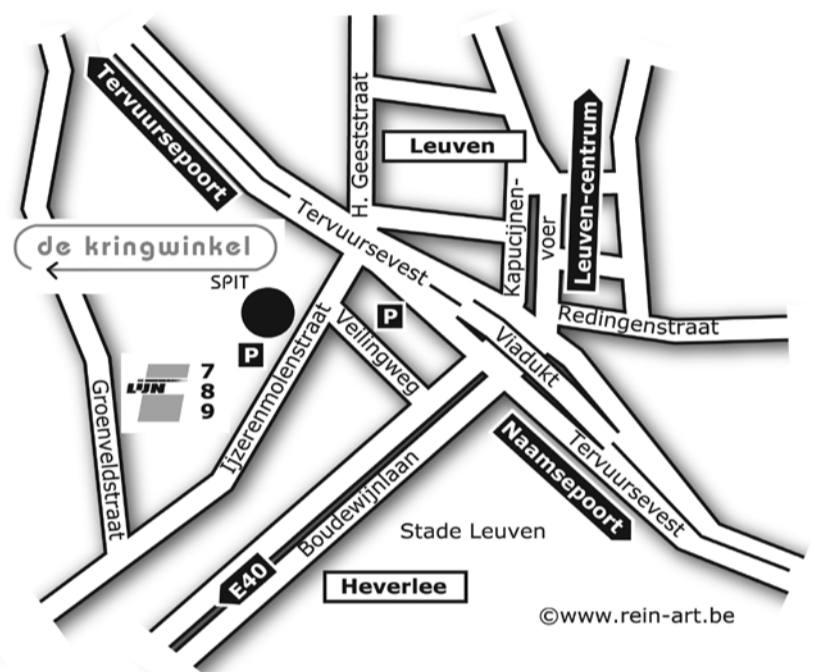
De Kringwinkel SPIT:

Ijzermolenstraat 10-12 in Heverlee

Open: ma - Vrij: 10-18u

zat: 10-17u

zo: gesloten

IFS 2012

Dé Rockrally der Leuvense kringen

Startevenement van de Participation Week

PARTICIPATION

MURDOCK
THE HERFSTS

GRATIS FESTIVAL

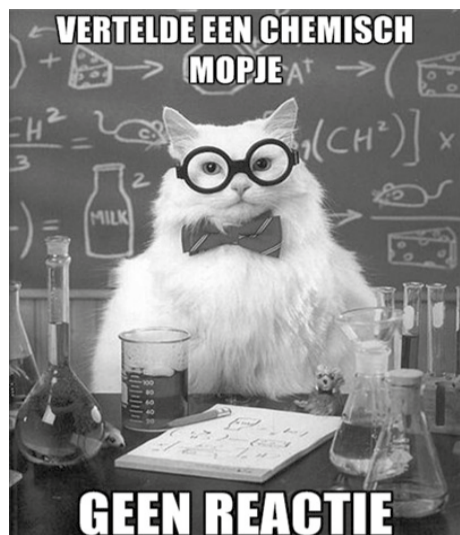
WO 21 MAART

VANAF 14H00

Campus sociale wetenschappen

KULEUGEN

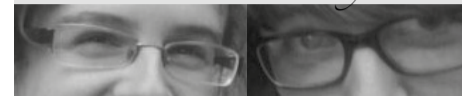

BOODSCHAP VAN ALGEMEEN NUT

Er kwam de KU Leugen-redactie ter ore dat de 18 vaten die LOKO wegschenkt ter ere van haar 25-jarig gevuld zijn met *NON-alcoholisch* bier. Moeder Oijlsterse en en Moeder Waregemse lieten reeds weten bijzonder ontstemd te zijn.

Het is bijgevolg niet meer nodig mee te dingen naar deze prijs.

Hollie & Holly

Liefste Hollie,
Sinds kort is het wielersjaar weer begonnen. Mijn vriend is een enorme wielersfanaat. Elk jaar wordt het erger. Vorig jaar kon ik het nog wel verdragen, maar sinds Milaan-San Remo is hij volledig doorgerlagen. Hij wil alleen nog maar seks als we een helm dragen. Hij scheert ook zijn benen. Niets windt hem meer op dan een koersoutfit. Volgens mij kan hij het niet verwerken dat Cavendish een dikke loser is. Weet jij wat ik moet doen? Ik weet niet of ik het nog lang volhoud, zo'n fiets in je bed.

Groetjes
Holly

De goedkoopste fuifzaal van Leuven!

€355 per avond
€250 tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 4e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

(advertentie)

Beste Holly,

Als het een geruststelling mag wezen, u staat niet alleen met uw probleem. Steeds meer mannen lijden aan het fenomeen Wielertis. De door u beschreven symptomen zijn daarbij uitzonderlijk symptomatisch. In vaktermen spreken we van een bipolaire stoornis in de derde graad en cognitief geïnduceerde distorties in de stereotypische formatie van de oordeelsvorming.

Het feit dat uw man blijkbaar niet meer opgewonden raakt, tenzij u zich in een koersoutfit hijst, is daarbij veelzeggend. Uw man zou eigenlijk het liefst seks hebben met een wielrenner. Ik verklaar me nader. Uw man loopt, zoals u reeds zei, rond in een koersoutfit en scheert zijn benen. Dat is, moet u weten, het begin van het einde.

De typische knellende wielerspakjes zorgen er immers voor dat de zaadcel-doorstroming onderbroken wordt of dat de aanmaak van zaadcellen zelfs volledig ophoudt. Daarbij kan het voorkomen dat uw man oestrogeneen aanmaakt. Dat zal hem op seksueel vlak enorm verwarren. Het feit dat uw teerbemide zijn benen scheert, ontnemt hem eveneens zijn mannelijke kracht, waardoor wederom de geslachtsdrift verstoord wordt.

De enige oplossing hierbij is hem te geven wat hij wil, namelijk Cavendish. De illusie moet doorprikt worden. Als uw man inziet dat Cavendish hem niet kan geven, wat hij wil, kan u weer een normaal leven uitbouwen met uw partner. Blijft uw man in de ban van deze malafide wielrenner, dan bent u hem liever kwijt dat rijk. De ziel is dan helaas reddeloos verloren.

Immer vriendelijke groeten,
Alwetende Hollie

p.s.: Gelieve voor de verleende dienst de som van 301.25 euro over te schrijven op het bijgevoegde nummer. Opgelet, dit is niet vrijblijvend!

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 38 - Nummer 18
Maandag 19 maart 2012

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Pieter "Angela Merkel" Haeck

Redactiesecretaris & V.U.:
Els "Hilde Crevits" Dehaen
's Meiersstraat 5 - 3000 Leuven

Redactie:
Lucas "Veli Yüksel" de Jong,

Margot "Wouter Beke" Hollevoet, Frank "Rik Torfs" Pietermaat, Marijke "Sabine de Bethune" Van Geel & Andrew "Servais Verherstraeten" Snowball

Schrijvers:
Joris "Hendrik Bogaert" Himpens, Jens "Steven Vanackere" Cardinaels, Thomas "Rocco Buttiglione" Cliquet, Wim "Marianne Theysen" Dehaen, Philip "Stefaan De Clerck" Gallasz, Jelle "Herman Van Rompuy" Mampaey, Laura "Carl Devlies" Hollevoet, Charlotte "Jo Vandeurzen" Vekemans, Pieter "Kris Peeters" Hiele, Joke "Joke Schauvlieghe" Verbeek, Wouter "Yves Leterme" Goudeseune, Stijn "Gaston Eyskens" De Decker, Anneke "Miet Smet" Salden, Willem "Paula D'Hont" Dehaes, Thomas "Etienne Schouppe" Vandelanotte, Geert "Tom Demeyer" Janssen, Lierin

"Inge Vervotte" Dedeayne
Fotografen:
Simon, Leclecq, Andrew Snowball, Stephanie Verbeken, Sophie "Rika De Backer" Verreyken

Tekenaars:
Billy Dehaen, Jasmine "Wivina Demeester" Elsen, Simon "Jean-Luc Dehaene" Englebert, Tine "Veerle Heeren" Kemps

DTP:
Jens Cardinaels, Els Dehaen & Pieter Haeck

Eindredactie:
Jens Cardinaels, Thomas Cliquet, Lucas De Jong & Pieter Haeck

IT:
Joachim "Pieter De Crem" Beckers

Publiciteit:
Alfaset cvba - Maxim "Gaston Geens"

Van Hoeymissen
info@alfasetleuven.be
016 22 04 66
Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage: 9.000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Binnenland: 11 euro Overschrijvingen op rekening- nummer: 001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, tsjeven) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

“MIJN STUDENTENTIJD WAS EEN GULZIGE PERIODE”

Ivan De vadder: “Ik was een ambitieus haantje-de-voorste en daardoor heb ik veel mensen tegen de schenen geschopt.”

“In mijnen tijd was het beter!” We horen het de bomma vaak zeggen en knikken goedgelovig. Maar was dat ook wel zo? Om dat te weten te komen, gaan we wekelijks op bezoek bij een oud-preses die nu bekend is in het Vlaamse land. Zoals bijvoorbeeld ex-Germaniapreses Ivan De Vadder. Na zijn studies startte hij een succesvolle carrière bij VRT Nieuws.

JENS CARDINAELS EN LIERIN DEDEYNE

“Alles uit die periode is al weg,” vertelt De Vadder aan de redactietafel van *De Zevende Dag*, het zondagochtendprogramma dat hij sinds enkele jaren presenteert. Hij blijkt al veel dingen uit zijn studententijd weggegooid te hebben tijdens talloze verhuizingen. “Ik heb enkel nog wat boeken over.” Hij heeft blijkbaar niet veel behoefte aan souvenirs.

Veto: Was uw studententijd dan niet leuk?

Ivan De Vadder: «Jawel, jawel. Maar ik zie die periode als een startpunt en niet als een hoogtepunt. Mijn studententijd was vooral een heel gulzige periode. Ik ging niet zo vaak naar de les. Eigenlijk hield ik me pas echt bezig met mijn studies toen ik in mijn laatste jaar zat. Ik heb wel veel andere din-

gen gedaan. Het heeft een paar maanden geduurd voor ik mijn weg vond in Leuven, maar daarna heb ik van het studentenleven geprofiteerd. Door mijn verkenning van het Leuvense caféleven, heb ik een grote bijdrage geleverd aan de bloei van de Leuvense horeca (*lacht*). Ik ging vaak naar het café de Libertad, maar meestal zat ik in Fakbar Letteren. Daar ben ik tapper geweest en ik heb de Fak toen mee van het faillissement gered.»

«Ik heb me ook beziggehouden met studentenvertegenwoordiging. Ik was preses van Germania (*de kring van het toenmalige Germaanse talen, red.*). In mijn tweede jaar raadden de oudere presidiumleden me aan om me kandidaat te stellen voor het pre-

sesschap. Doordat er geen tegenkandidaat was, werd ik preses in mijn derde jaar.»

«Verder was ik ook actief bij de toenmalige studentenraad ASR. Ik had zitting in de Kringraad en in de Academische Raad. Ik heb de turbulente periode meegemaakt waarin een deel van de kringen zich afscheurde van ASR, om zich daarna te groeperen in de alternatieve studentenraad KrUL. Onze collega's van Romaanse en filosofie zaten bij KrUL, terwijl wij bij ASR bleven. Dat zorgde voor verhitte ideologische discussies.»

VTM-NIEUWSLEZER

Veto: U heeft ook voor het studentenblad *Veto* geschreven.

De Vadder: «Ik heb maar een paar dingen geschreven. Ik was geen lid van de kern, in tegenstelling tot huidig Knackjournalist Walter Pauli en vtm-nieuwslezer Stef Wauters. Ik heb hen toen waarschijnlijk wel ontmoet, maar ik herinner me dat niet meer. Ik had wel contact met huidig vtm-sportjournalist Rudy Lanssens en huidig KU Leuvenvicerector Internationalisering Bart De Moor, die ook voor *Veto* schreven.»

Veto: Heeft uw rol in de studentenvertegenwoordiging u geholpen bij uw carrière?

De Vadder: «Niet rechtstreeks. Als studentenvertegenwoordiger leer je wel een aantal belangrijke dingen: in groep werken, vergaderen, creatief zijn. Maar heeft dat mij geholpen? Bwa, er is niemand die mij in mijn carrière gevraagd heeft naar mijn presesschap.»

«Ik stel wel vast dat de toenmalige vicepreses Joël De Ceulaer nu voor *De Standaard* schrijft. Het presidiumlid Jan Anthonissen werkt nu bij *Humo*. En Marc Geenen, die vorig jaar het befaamde Roger Vangheluwe-interview afnam voor VT4, zat ook in het presidium. Daniel Demoustier (*Een Leuvense cameraman die voor de Britse televisienieuwsleverancier ITN de wereld rondtrekt om oorlogen en revoluties te filmen, red.*) woonde boven de Fak. Er zijn dus heel wat presidiumgerelateerde mensen terechtgekomen bij de media.»

«Ik denk dat het eerder omgekeerd is: wie komt er terecht in een presidium? Mensen die zin hebben om zich te engageren. Zij komen dan in beroep terecht waarin engagement nodig is, zoals bijvoorbeeld de journalistiek.»

GEEN EXAMENS

«Ik heb geen lerarenopleiding gevolgd. Dat was heel vreemd in die periode. We zaten immers in een economische crisis. Daardoor was de mentaliteit: houd alle opties open. Toen ik mij ging inschrijven, zei de receptioniste dat ik mijn toekomst vergooidde. Maar ik wilde per se journalist worden en geen leraar. Dat stond toen al vast.»

«Doordat ik geen lerarenopleiding volgde, had ik erg weinig les (*in die tijd deden de studenten hun lerarenopleiding tijdens hun licentie, red.*). Ik had twaalf uur minder les dan mijn medestudenten. Daarom heb ik filosofie er nog bijgenomen. Maar daar heb ik uiteindelijk geen examens van afgelegd.»

Veto: Zou u het anders aanpakken mocht u het allemaal kunnen overdoen? Uiteindelijk heeft het u in uw huidige positie gebracht.

De Vadder: «Ik zou het wel allemaal opnieuw doen, maar wel anders. Ik zou anders met mensen omgaan. Ik was een ambitieus haantje-de-voorste en daardoor heb ik veel mensen tegen de schenen geschopt. Maar dat mijn engagement in studentenverenigingen mij mijn huidige job heeft opgeleverd, klopt volgens mij niet. Ik ben hier heel toevallig beland.»

Veto: Hoe dan?

De Vadder: «Ik heb me na mijn opleiding ingeschreven om een jaar communicatie te doen. Maar ik had ook bij de VRT een stemtest afgelegd. Die was goed en daardoor kon ik op de verkeersredactie beginnen.»

(*Ironisch*) «Doordat ik zo'n goede student was, heb ik wel een aantal dingen gemist. Ik had bijvoorbeeld een zwaar Brabants accent. Daarom zeiden ze bij de VRT: “Je stem is goed, maar je accent moet weg.” Daarop heb ik zeven maanden intensieve dictie gevolgd. Met succes: ik kan nu zelfs geen dialect meer spreken. Maar goed, *it's a small price.*»

«Indertijd was de VRT een heel gesloten instelling. Het was verre van een kweekvijver van talent, zoals het nu vaak genoemd wordt. Het was moeilijk om er binnen te raken.»

«In die tijd werkte het als volgt: je zat hier binnen en je liep mensen tegen het lijf, waar je mee begon te praten. Op die manier bouwde je een netwerk op. Zo kon je van de ene redactie naar de andere stappen. Ik ben van de verkeersredactie naar de cultuurredactie van *Eenhoorn* gegaan. Daarna deed

“Er werd mij gezegd dat ik mijn toekomst vergooidde”

Veto: Waarom koos u voor Germaanse?

De Vadder: «Ik wilde journalist worden, maar in die tijd had je nog geen opleiding journalistiek. Doordat taal een instrument is dat journalisten nodig hebben, koos ik voor Germaanse. Ik heb gekozen voor Engels en Nederlands, omdat dat het gemakkelijkste was. Alle andere eigenschappen die een journalist nodig heeft, heb ik uit mezelf geleerd.»

«Om een voorbeeld te geven: toen ik aan het begin van mijn carrière weg wou bij de verkeersredactie, ben ik overgestapt naar het toenmalige cultuurmagazine *Eenhoorn*. Ze vroegen me daar om wetenschappelijke boeken te recenseren, hoewel ik helemaal niets van wetenschap kende. Ik heb me in die job geblijft met de mededeling: “Kijk, ik kan iets wat ik lees overbrengen naar een publiek. Ergo: ik ben de geschikte persoon voor de job.” Uiteindelijk heb ik dat anderhalf jaar gedaan en ik heb er enorm veel uit geleerd. Hetzelfde heb ik gedaan toen ik politiek journalist werd.»

ik mee aan het journalistenexamen, zodat ik journalist werd. Eerst was ik een algemene verslaggever voor *Het Journaal*. Tot Siegfried Bracke en Gui Polspoel een jonge politieke journalist zochten. Ik ben dus toevallig in de politieke verslaggeving gerold. Vroeger was ik nochtans vooral geïnteresseerd in cultuur en niet zozeer in politiek.»

Veto: Heeft u ooit overwogen om naar een ander medium te gaan? Een krant, bijvoorbeeld?

De Vadder: «Een krant niet, neen. Ik ben namelijk geen schrijver. Ik kan niet spellen. Je moet mij nooit aan een dictee laten meedoen. Dat is niets voor mij.»

«Het is nu eenmaal zo dat de VRT een grote waaier aanbiedt wat politiek betreft. We hebben *Het Journaal*, *Ter Zake*, *De Zevende Dag*, *Villa Politica*. Bij de andere zenders vind je dat allemaal niet. Vtm heeft een journaal en dat is het dan. Bij de VRT kun je de drang naar variatie bevredigen door van de ene redactie naar de andere te gaan.»